

DOKOŘÁN
**ČERVEN
2020
CENA 48,- Kč**

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELÉ,

často si v posledních dnech vzpomínám na dobu svého mládí, kdy jsem trpěl nemocí každého teenagera – nedočkavostí. Byl jsem otrávený z toho, jak se všechno vleklo. Například od hypernude hodiny občanské nauky na gymnáziu až po neuvěřitelně vleklou se čas zbývající do zahájení olympiády nebo počítání minut před prvním rande. A stejně tak dnes, a myslím si, že v tom nejsem sám, počítám vleklou se chvíle, které musím trávit v omezeních ne nepodobných normálnímu kriminálu. Kriminálu, v němž je dnes zavřený celý svět. Nestěžuji si, nejsem v tom sám, ale trvá to už pěkně dlouho na to, abych se ptal, jaký to má všechno smysl...

Předpokládám, že napjatě sledujete vývoj v naší zemi i na celém světě, který je zachvácen krizí, kterou nikdo z nás nepamatuje... a ať už si o celé té „věci“ můžu myslet, co chci, nezbyvá než se podíídit všem těm příkazům, které vydává, ať už naše vláda, či Ministerstvo zdravotnictví. A to i přesto, že se v nich už docela ztrácím, když se den ze dne proměňují... Prostě se stále čerstvě očitám v situaci, kdy si říkám: „Teď je to tak a zítra to může být naopak...“

Před pár dny jsem si přečetl zprávu, že na Broadwayi začnou divadla plnohodnotně fungovat 6. září. Bez práce je tam totiž 78 000 lidí (!), kteří v divadlech v New Yorku pracují... Tihle lidi jsou bez práce a diváci bez divadla... Začne se tedy hrát v divadelních budovách, a to bez omezení... A také jsem si přečetl text o mimořádném opatření, které vydalo naše Ministerstvo zdravotnictví, že umělci na jevišti už nemusejí dodržovat vzdálenost 2 metrů a už ani nemusejí mít negativní testy... (Taky jsem si všiml, že při fotbalových zápasech už hráči staví proti přímému kopu zeď bez dvoumetrových odstupů... hm...) Rovněž si nejde ne všimnout, že se hranice otevírají a některé země oficiálně ukončily stav pandemie na svých územích.

Takže my, v Městském divadle Brno, sázíme na to, že na světě bude znovu normálně už docela brzy. Myslíme si, že je tedy správné podstoupit jisté riziko a už dnes říct, že se pokusíme v nově stanovených termínech pro vás hrát, bude-li nám to umožněno. Omlouváme se, pakliže to bude znovu jinak... Naší snahou je, abychom pro vás odehráli veškeré inscenace, které vám „dlužíme“. Pracovali jsme na nich tak jako obvykle s velkým zanícením a láskou a doufáme, že vám poskytnou nádherné umělecké zážitky. Zároveň vám děkujeme za pochopení naprosto neobvyklé situace, v níž budeme muset improvizovat. Vězte však, že vás o všem podstatném budeme včas informovat. Plán, který vám předkládáme a pro jehož uskutečnění konáme vše, je, bohužel, plánem bez záruky! Všechno totiž může být ještě jinak...

Naše práce na inscenaci muzikálové pohádky Petra Ulrycha „O statečném kováři“ v režii Igora Ondříčka pokračují podle plánu. Stále počítáme s tím, že na Biskupském dvoře budeme hrát. Jako reálné se jeví hraní i dvou představení v jednom dnu, a to u všech inscenací. Režisér Petr Gazdík začal na konci měsíce května zkoušet historické drama Josefa Boučka „Noc pastýřů“. Srdečně vás zvou 27. 6. na oslavy 75 let existence našeho divadla, které proběhnou na Dvořaně Městského divadla Brno. (Od rána až do večera se spoustou atrakcí a v režii Igora Ondříčka!) Práce na stavbě tribuny na Biskupském dvoře nadále pokračují...

Do nové sezóny nastoupíme 17. srpna. 18. 8. zahájíme zkoušky inscenací „Antonia a Kleopatry“ (s prvním představením pro vás 25. 8. a s premiérou 29. 8.) a „Grand Hotelu“ (s prvním představením pro vás 27. 8. a s premiérou 5. 9.).

Premiéra „Noci pastýřů“ se uskuteční 19. 9.

Doufáme, že budeme mocí pro vás postupně odehrát všechna představení, která vám dlužíme.

Neskonale se těšíme na všechna naše budoucí setkávání. Děláme pro to všechno, co se dá.

Na šťastnou shledanou v lepších časech!

Za všechny kolegy z vašeho Městského divadla Brno

Stanislav Moša, ředitel MdB

Naši společnou a zároveň nejmilejší vzpomínkou je moment z hudební komedie Sliby chyby. Během zkoušení si nás režisér Stanislav Slovák vybral jako pár, který si měl užívat na stolečku v kanceláři během vánočního večírku. Během této intimní chvíle byl však vyrušen. Po šestnácté repríze jsme usoudili, že není dobré odcházet od rozdělané práce... A tak jsme před pár dny oslavili šest let výročí, vychováváme dvouletou dceru a na podzim očekáváme další přírůstek do divadelní rodiny. Díky, Stano!

Marek Kolář a Pavla Princová

Bylo to na jaře roku 2004, moje dítě právě oslavilo dva roky a já měla za sebou první velkou premiéru v MdB v inscenaci *Máj*. Ne že bych vše zvládala podle svých představ, občas jsem se cítila spíš ve vleku událostí. „Kdo to je?“ zahřměl například režisér, když hejno labutí dozpívalo. Tušila jsem, že je řeč o mně a snažila jsem se být nenápadná, ale pod záplavou chemlonových zlatých vlasů a v miniaturním kostýmu mi to úplně nešlo, po zdravém sebevědomí ani stopy. No, paruku mi sňali a přesunuli mě mimo střed hejna, navzdory tomu, že jsem se fakt hodně snažila vyhovět pokynům choreografa Ládi Kloubka. A ještě během několika dalších zkoušek jsem rozhodně připomínala letadlo. Ale i to se nakonec vyjasnilo, tuto inscenaci jsem milovala a dodnes jsem šťastná, že jsem mohla na jevišti tak intenzivně prožít Máchovy verše, s magickou hudbou Petra Ulrycha, pod skvělým vedením pana ředitele a se všemi svými známými i novými úžasnými kolegy.

Dana Puková

Velmi ráda vzpomínám na inscenaci TITANIC, která vyplula na prkna našeho divadla 16. ledna 2016. Hrála jsem Kate McGowan, pasažérku třetí třídy, která sní o budoucnosti v Americe. Tou dobou jsem hrála v angažmá MdB svou první sezónu a Kate byla moje první velká muzikálová role. Nádherné melodie, skvělí kolegové... a pes jménem Princ. Ano, měli jsme na jevišti živého pejska (samozřejmě v alternaci) a Kate se o něj starala. Pamatuju si, jak jsem se každé představení modlila, aby se mi na jevišti třeba nepo... A taky si velmi živě vybavuji svou premiéru, kdy se mi Princ v klíčové scéně utřhl z vodítka a utíkal za svým páničkem do zákulisí. A my tam s Honzou Brožkem (Jim) stáli, koukali na sebe a vymýšleli, co dál. Ale naštěstí jsme v pořádku dopluli.

Markéta Pešková

Moc ráda si vzpomínám na milé setkání v roce 2012, kdy jsem ještě žila v mé rodné Bratislavě. Bylo léto, někdy v srpnu, a já recitovala sedmým rokem na svatbách. Spolu se starostkou a paní matrikářkou jsme jely na svatbu do Devína. Neměla jsem tušení, že to bude svatba mých nynějších kolegů Svetlanky a Lukáše Janotových, které jsem ještě v té době neznala. Nikdy nezapomenu, jak všichni včetně novomanželů, rodičů i hostů brečeli. Přiznávám, i já jsem měla co dělat, abych to ustála a báseň docitovala do konce. Byla to suverénně nejdokladnější svatba, na jaké jsem kdy recitovala.

Diana Velčická

text: Klára Latzková,

foto: jeř Kratochvil, Tino Kratochvil a Radek Smutný

Předplatné Dokořánu pro neabonyty

Znáte ve svém okolí někoho, kdo sice nevlastní předplatné do našeho divadla, ale zároveň si pravidelně chodí na pokladnu kupovat měsíčník Dokořán? A nebylo by jednodušší, kdyby ho dostával do schránky? Od nové sezóny právě pro něj tedy zřizujeme novou možnost, jak se bez námahy k našemu magazínu dostat. Za zvýhodněnou částku 400 Kč vám budeme Dokořán každý měsíc posílat do schránky a k tomu získáte i divadelní kalendář. Stačí na našem webu vyplnit formulář a řídit se uvedenými informacemi.

www.mdb.cz/casopis-dokoran/predplatne

Na konci dubna jsme ukončili přípravy Shakespearovy tragédie Antonius a Kleopatra. Inscenace je téměř hotová a všichni herci i realizační tým se těší, až s ní budou moci předstoupit před diváky.

Pohádka O statečném kováři slibuje být zábavou pro celou rodinu, což dokazuje i focení plakátu, u kterého se bavili všichni přítomní dospělí.

Významné životní jubileum oslavil 6. května náš ekonomický náměstek Ing. Lubomír Spáčil. K jeho 75. narozeninám mu přejeme především veselou mysl a pevné zdraví!

Tři princezny vylosovaly výherce, kteří správně vyplnili křížovku v minulém čísle. Správné řešení naleznete na našem Facebooku a my gratulujeme dámnám Ivě Čáčkové, Janě Pilné a Renatě Hlaváčkové, které se mohou těšit na krásné divadelní dárky!

Chrabří jinoši z muzikálové pohádky O statečném kováři Ondra (Kristian Pekar), Krajánek (Jiří Mach), Mikeš (Aleš Slanina) a Matěj (Jakub Uličník).

STALO SE...

Dušan Vitázek zaběhl za 2 h a 5 min půlmaraton Mamut Run. Ačkoli akce byla naplánovaná pro stovky lidí, ale kvůli karanténě se o rok posunula, Dušan si ji zaběhl „jen tak“.

Více než 10 000 lidí sledovalo živý rozhovor s Lucíí Bergerovou a Igorem Ondříčkem, který jsme na našem Facebooku vysílali z jevištní Hudební scény. Přípravujeme pro vás další takové rozhovory! Mysleme na vás!

Prohlášení Asociace profesionálních divadel České republiky

České divadlo se v posledních měsících, a ne svým zaviněním, dostalo do situace, která nemá v novodobé historii obdoby. Ze dne na den jsme byli nuceni přerušit svou činnost. Od počátku tohoto stavu je zřejmé, že přes aktuální starost a péči Ministerstva kultury a Vlády ČR o živou kulturu, kterou vítáme, bude právě oblast divadla jedním z nejméně postižených segmentů života naší společnosti.

Všichni se nesmírně těšíme na den, kdy budeme moci pro naše diváky znovu hrát, a proto jsme přivítali rozhodnutí Vlády ČR o možnost znovuotevření divadel a kin od 11. 5., avšak omezení, která tuto skutečnost provázejí, znamenají, že ne všechna divadla budou moci zahájit svůj provoz.

Divadlo je totiž od nepaměti zcela specifický fenomén setkávání se živých interpretů s živým publikem. To, že by mělo docházet k jejich kontaktu za daných pravidel však odporuje všem principům samotné podstaty divadla. Na jevištích našich scén se při realizaci jednotlivých inscenací setkává v těsné fyzické blízkosti a za pocitu absolutní důvěry ve své kolegy i na 250 umělců včetně dalších profesí. A obecnost...? Copak si lze představit, že by se divák mohl intenzivně věnovat divadelnímu umění, plně se mu odevdat a užít si jej, když jeho hlavní starostí má být vzdálenost od jiného diváka, ochrana rouškou i další omezení? Vždyť právě těsný fyzický divácký kontakt umožňuje onen zázrak divadla, který všichni dobře známe jako tzv. společný prožitek tzv. společné duše publika...

Jsmo připraveni s velkou radostí zahájit naši činnost v okamžiku, kdy nám to podmínky dovolí. Víme však, že ty stávající jsou v mnoha ohledech kontraproduktivní. K tomu jsme bezesporu v situaci, kdy je naší morální povinností neprohlubovat dále již tak fatální ekonomické ztráty a nezatěžovat tak do budoucna ještě více tvůrčí činnost, dostupnost vstupenek pro širokou veřejnost i veřejné rozpočty.

Jedná se nám především o to, abychom naši uměleckou činnost mohli realizovat plnohodnotně a bez jakýchkoliv obav obecnosti. Jsme si vědomi, že se jedná o celosvětový problém, ale rovněž jsme přesvědčeni, že svoboda shromažďování, která je podstatou divadla, musí být umožněna bez omezení.

Uvítali bychom umožnění letních exteriérových divadelních produkcí od počátku měsíce června ve venkovních prostorách s kapacitou do cca 800 diváků a rovněž i jasné stanovisko Vlády ČR, že budeme moci kompletně obnovit naši činnost v divadelních budovách od konce měsíce srpna tohoto roku.

Žádnému z našich členů nezabraňujeme operativně uzpůsobovat jejich činnost i za daných podmínek. Navíc v nejbližších dnech očekáváme i zásadní modifikace těchto podmínek tak, aby se dostaly do souladu se základním smyslem naší divadelní existence.

10. května 2020

PARTNEŘI DIVADLA

CARent

HOŠEK MOTOR

AUTOCONT

Zdenek MERTA

DOKUD PEKLO NEZAMRZNE

Tak divadlu na Lidické je sedmdesát pět, skoro jako mně (budu osobní – ostatně byl jsem k tomu vyzván). Tedy, srovnávat se to nedá, jsem jen zrníčkem písku, ta slovní instituce toho přece tolik zažila. Kolik znamenitých osobností jí prošlo, kolik osudů, svátečních i všedních dnů, komedií i tragédií... Divadlo nesídlilo vždy na Lidické, ale to já nepamatuju. Pamatuju až posledních třicet let, ale ty se do mě vryly opravdu hluboko. Začátek devadesátek byl přelomovou dobou v mnoha ohledech a změnil také můj osobní a profesní život. Převrat v osmdesátém devátém mi dal inspiraci a energii, nevěděl jsem přesně, co budu dělat, ale že něco (konečně) dělat budu, se dalo tušit. A do cesty mi vstoupilo právě divadlo na Lidické.

Stanislava Mošu jsem tehdy znal krátkou dobu – dělali jsme společně na jaře 1989 divácky mimořádně úspěšnou inscenaci *Ptákoviny podle Aristofana* v Národním divadle. Byla to činnost velmi intenzivní, ale ta politicko-společensko-byznysová tsunami ji zcela spláchla. Já se ocitnul ve víru dosti barevných tanců, hudba mě moc nezajímala, vše ostatní bylo důležité, duchaplné i zábavné, ale od počátku jsem podvědomě tušil, že politika ani byznys nebudou pro mě tou pravou budoucností. Ne že by v těchto oblastech

bylo málo vzrušení a zábavy, jistě se dá i mnoho přínosného udělat, leč... Nejspíš jsem pro obě neměl dostatek nadání.

Standa se vrátil do svého Brna a brzy se ukázalo, že tak nějak se mnou vnitřně počítá i do příštích let. Vlastně mě to překvapilo, napsal, zavolal a během velmi krátké doby jsme společně napsali a zrealizovali *Sny svatojánských nocí*, což byl začátek nového dobrodružství, někteří jej považují za milník, dokonce z různých pohledů. Pro zajímavost připomenu, že Standův podnikatelský duch způsobil, že premiéra v německém jazyce předcházela tu českou. Mimochodem – v té době se o mně začalo mluvit jako o nadaném muzikantovi, bylo mi čtyřicet. Vykročili jsme tedy docela dobře a i můj další krok považuji za úspěšný. Nepřihlásil jsem se totiž do konkurzu na ředitele Divadla bratří Mrštíků, k čemuž mě můj spoluautor intenzivně podněcoval. Jeho argumenty, například že jsem starší, mě jen rozčílovaly, a naopak jsem k účasti na tomto aktu přesvědčil jeho, čímž jsem nepřímo zapřičinil, lépe řečeno uspišil, spoustu věcí.

Jistě, toto je zkratka, my měli nejspíš víc společného, než se zkrájí zdálo. Tak například vize. Oba máme schopnost myslet si, že jsme vizionáři, co je komu po tom, jak je to doopravdy. V někte-

rých pohledech jsme se shodovali, v jiných doplňovali. Jakápak činohra a muzikál? V době, kdy krajní obránci útočili po křídlech a stopeři stříleli krásné góly? Rozdrobená postmoderna byla na ústupu, byl čas integrace. Šlo spíše o tušení souvislostí než regulérní plán, ale tím lépe. A kolem nás bylo tolik výtečných lidí, nejen uvnitř, ale i vně divadla. Krásné, talentované ženy, pracovníci a důslední muži, vždyť je to nádherný život. Hudba je zázrak a divadlo je mystérium – a to odjakživa. Aristoteles a Shakespeare jsou často uváděni mezi největšími osobnostmi historie lidstva, zcela logicky a po zásluze. I dnešní divadlo, přestože není zdaleka většinovým médiem, má ohromný vliv po celém světě, byť různými způsoby a zásahy, má blízko k rituálům, které v našem nevědomí zaujímají zásadní prostor. MdB má dnes velký význam pro život města, nemluvě o těch mimořádných přesazích nejen v této zemi, a nejde jen o herce či inscenace. Nemyslím, že divácký úspěch je alfou omegou, ale v případě dnešního Městského divadla způsobil právě on úžasné věci. Obzvláště po postavení Hu-
dební scény se z tohoto místa stalo opravdové společenské a kulturní centrum. Spojení tak velkého diváckého zájmu a kvality velké většiny inscenací je zcela neběžné a cením si toho nejen já. Ovšem, ano... mám na to všechno nutně soukromý, subjektivní pohled, MdB za třicet let uvedlo deset mých muzikálů. To je tedy číslo, to je tedy kus života, tisíce hodin otravné práce i euforické radosti. A to je právě ono. Domnívám se, že v životě existuje cosi jako má dáti – dal, byť se s tím nedá (a hlavně nemá) příliš počítat. V případě mého vztahu s tímto divadlem jsem zjevně profitantem. Protože – a dnes to vím lépe než dříve – nejcennějším drahokamem ze všech je čas. A veškerá doba, kterou jsem strávil na Lidické a v okolí, byla pro mě mimořádně pěkná, důležitá i přínosná. Ten čas, který trávíte v práci, aniž si všimnete, že tam jste. A vlastní mikrosvět, každý si nějaký vytváříme, mám jich víc, ale ten brněnský vám geograficky popíšu. Začíná v ruském baru Samovar na Kolišti – tam piju vodku a jím kaviárové chlebičky – a končí v parku Lužánky – tam chodím v noci běhat a někdy plakat. Mezitím je ovšem budova divadla a ten skvostný dvůr – to je taková radost přejít ráno v pantoflích z garsonky přímo do zkušebny, i v zimě. Samozřejmě, občas mě někdo vezme do centra,

sem tam i k moři, převážnou většinu svého času v Brně však trávím v území vytyčeném výše zmíněnými body.

Důležitější než místa jsou však lidé. Homo sapiens je tvor společenský a divadlo v různých formách je jeden z podstatných nástrojů člověčí komunikace. S dovolením teď vynechám diváky, byť si jejich zájmu velmi považují, mnohé z nich dobře znám a vím, že do (svého) divadla chodí rádi.

Domnívám se, že i většina našich zaměstnanců (a různých externistů) chodí do práce ráda, v MdB se totiž od začátku vytvářel duch společného zájmu a sdílení – myslím, že to je, oč tu běží. Jde o nekonečný příběh – vyčerpávající příprava, euforie, konflikty a nervozita před premiérami, smutek a stesk po (některých) dernierách. A práce, hodně práce. Jeden je často spokojenější uprostřed procesu než po jeho skončení, ostatně, jak známo, cesta je ten pravý cíl. Ta týmovost, vzájemná podpora je velmi důležitá. Mimochodem – teď jsme to viděli ve větším měřítku mimo svět umění – nejsou roušky, tak si ji ušiju sám. A když už šiju, tak našiju i pro druhé, je snad něco logičtějšího? Divadlo není svaté, ale přes všechny různé nectnosti oplývá altruismem i v mírových dobách, a to brněnské obzvláště.

Tak tedy – ať se tomu všemu daří i nadále a co nejdéle, dokud peklo nezamrzne. Přeju návštěvníkům MdB hodně silných a překvapivých zážitků (Aristoteles považuje údiv za první krok k přemýšlení) a divadlu samotnému sílu, inspiraci, podporu i nezávislost.

Text: Zdenek Merta,
foto: jeř Kratochvil

OSLAVTE S MĚSTSKÝM DIVADLEM BRNO 75. NAROZENINY! 27. ČERVNA 2020

Divadelní dvorana Městského divadla Brno

Celodenní program s herci MdB od 10:00 do 19:00

- křest knihy 75 let Městského divadla Brno
- vernisáž výstavy
- Michal Isteník, Jan Mazák, Karel Cón, Emil Konečný a Jiří Záviš rozšíří Chodník slávy svými otisky dlaní
- koncert sólistů MdB s živým orchestrem
- rozhlasový pořad Zdeňka Junáka
- prohlídky zákulisí s herci
- módní přehlídka divadelních kostýmů
- umělecký jarmark
- program pro děti
- kuchařská show Aleše Slaniny

Vstup zdarma!

www.mdb.cz

ČTVRTSTOLETÍ

se Zdenou Herfortovou a Zdeňkem Junákem

Na začátku devadesátých let přišla do Divadla bratří Mrštíků skupinka herců z tehdejšího Mahenova divadla. Sešli jsme se se dvěma z nich, abychom zavzpomínali na dobu, kdy začal vzestup divadla, které do té doby bojovalo o každého jednotlivého diváka, a najednou se před jeho pokladnou začaly tvořit fronty. Povídat si se Zdenou Herfortovou a Zdeňkem Junákem kdykoli a o jakémkoli tématu je vždy nesmírně osvěžující. Cílem tohoto rozhovoru nebylo vzpomínat na všechny role, kterých oba jak na Činoherní, tak později na Hudební scéně odehráli nespočet, ale snažili jsme se přiblížit dobu počátku devadesátých let a především atmosféru, která tehdy v divadle panovala a dodnes se udržuje. „Co budu vykládat, jsem tady 28 let, vždyť to je nádherný!“ pronesla hned na začátek Zdena a dál už se se Zdeňkem doplňovali tak, že klást dotazy ani nebylo nutné. Přesto jsem začala otázkou na jejich odchod z Mahenovy činohry a dál už se hovor odvíjel sám všemožnými směry, které snad těchto pár stránek alespoň letmo zachytí.

ZJ: Já jsem dostal hodinovou výpověď.

ZH: To jsem věděla, že řekneš. Ale já jsem dostala výpověď vteřinovou. Přišla jsem tehdy za Františkem Derflerem a na jeho slova nikdy nezapomenu, řekl: „Ty jsi v tomto souboru samozřejmě dobře zapsaná, máš svoje místo,“ a já mu na to odpověděla, že to vím, ale že bych chtěla jít pryč. A on bez rozmyšlení řekl: „Tak běž, ale okamžitě.“ Předemnou už se rozhodl Jirka Dvořák, že chce odejít. V roce 1991 jsem s ním hrála v *Supermance*, měla jsem na sobě župánek a prádélko a režisér Scherhauser mi narežiroval parádní entré. A panu Deflerovi se zdálo, že jsem příliš odhalená. Přitom jsem měla normální kalhotky, žádná tanga, ta já nesnáším.

ZJ: ... já taky, od *Donaha!* je nemůžu ani vidět!

ZH: Jak ti rozumím! Marně jsem se panu Derflerovi tenkrát snažila vysvětlit, že přece nic nebudu ukazovat. Kdyby viděl, co se na dnešním jevišti děje, tak by se asi zbláznil.

ZJ: Však ses neměla za co stydět! Bylas a dodnes jsi krásná ženská! Vzpomínám na říjen roku 1969, v tomto divadle jsem byl požádán Stanislava Zindulku, zda by mě připravil ke studiu na

JAMU. Zeptal se, co jsem viděl v brněnském divadle, a já se musel přiznat, že skoro nic. Vyšel jsem tedy ven, koupil jsem brněnský večerník, přečetl jsem si, že v Mahenově činohře se hraje *Dvě uši, dvě svatby* od Milana Kundery. Koupil jsem si vstupenku za dvacet korun, ještě jsem musel zavolat mamince z pošty, že přijedu později, mohl jsem si v té zlaté Mahence sednout, kam jsem chtěl, byl jsem ve čtvrté řadě, sedím a koukám... Na jeviště přišlo něco, mně se zastavil dech, ani se to nedá popsat, a to byla Zdena! Následně jsem začal studovat na JAMU a mým ročníkovým pedagogem byl Rudolf Krátký, který byl i ročníkovým pedagogem právě Zdeny Herfortové, on ji miloval, a proto si ji zval na svoje prověrky, a tak se přišla podívat i na moje prověrky, znovu se mi zastavil dech, všechno jsem řekl špatně. Ale nakonec to dobře dopadlo a od té doby mě pronásleduje a já ji.

ZH: Děkuji za kompliment! I já si tě samozřejmě od prvního okamžiku pamatuju. Statný zdravý chlap na jevišti! Vraťme se ale zpět. V Mahenově divadle se po revoluci děly velké změny, a ačkoli jsem dosud hrála hezké velké role, najednou jsem měla v jedné inscenaci chytout židli a odnést ji jinam. A to bylo všechno.

ZJ: Ano, v podstatě jsme přestavovali scénu, ty, moje maličkost, Jarda Dufek a Rosťa Čtvrtlík. My jsme navíc tenkrát jezdili se zájezdovým divadlem Zdeňka Černína hrát pohádky. Tenkrát jsme měli hrát v Žimrovicích, ale museli jsme představení kvůli zkoušce v divadle dvakrát zrušit a potěťi už nám to bylo hloupé. Představení se nám ale krylo s oprašovací zkouškou inscenace *Zvěstování panně Marii*. Zdeňk Černín nás chtěl omluvit u režiséra Kaloče, ten to ale nebyl ochotný respektovat. Pohádku jsme hráli ráno, stihli jsem ji zahrát a vrátit se do divadla ve tři čtvrtě na deset, kdy zkouška ještě pořádně nezačala. Podotýkám, že jsme v tom nikdo neměli ani jednu větu, jen jsme přenášeli židle, dřeva a podobně. Když jsme se vrátili do divadla, paní vrátná Peňázová nám řekla, že se ještě nic neděje, že jsme nic nepromeškali. Přišli jsme tedy na jeviště a režisér Kaloč hned řekl: „Vy tři ven! Vy jste tady v devět nebyli!“ Nedalo se s ním nijak domluvit. Sedli jsme si do vlásenkárny, přestavby za nás dělal někdo jiný. Odborář Olda Slavík se divil, proč nejsme na jevišti. Vysvětlili jsme mu, co se stalo, a on nám poradil, ať si necháme od

Zdeňk se Zorou Jandovou
ve vizualizovaném oratoriu *Bastard* (1993),
režie: Stanislav Moša

šéfa potvrdit, že nám byl vstup na jeviště zakázán, abychom zpětně neměli problémy, že jsme nedorazili. Pan ředitel Dražola si nás postupně zavolal a ptal se, co tak hrozného jsem provedl, že jsem v divadle 18 let a nikdy se mnou nebyl problém a najednou před ním byl návrh na mou hodinovou výpověď. „Pane řediteli, zanedbal jsem pracovní povinnosti, nedostal jsem se včas na oprašovací zkoušku.“ „A to jste nemohl dostat jinou nějakou důtku? Já vaši výpověď nepřijímám.“ Stejně dopadli i kolegové Čtvrtlík a Černín, seděli jsem spolu ve vlásenkárně, což byl vždy mozkový trast Mahenova divadla, podobně jako u nás je to rekvizitárna, a přišel za námi umělecký šéf František Derfler a z jeho reakce bylo jasné, že tady nám už pšenka nepokvete. Takto zahořklý jsem na náhodné cestě Brnem potkal režiséra Tesáčka, který mě vyslechl a poradil: „Zavolej Mošovi, já tam teď budu zkoušet *Divotvorný hrnec*, přišel tam nový člen Láry Kolář, potřebuju k němu alternaci, ty by ses mi hodil.“ A tak jsem tady 28 let.

ZH: U Mrštíků se tehdy dělalo trochu jiné divadlo než v Mahence, například s režisérem Zdeňkem Kaločem se pracovalo tak, že chtěl všechno úplně přesně podle svých představ. Například – někdy si umanul, že si musel sám sednout na židli, aby věděl, jak si na ni mám sednout já. Ale to byla jen taková maličkost. Najednou jsem přišla sem, zkoušela jsem s Petrem Veselým *Kdo se bojí Virginie Woolfové* a ptám se ho: „Co ta židle?“ A on na to: „Tak k ní běž.“ A já nechápala. „To k ní můžu jen tak jít?“ „Ano, jen tak si sedni.“ Přišlo mi zvláštní, že můžu jednat podle sebe, byl to druh svobody, na který jsem nebyla zvyklá. Bylo to prostě divadlo úplně jiného typu, kdežto my jsme přišli z té „kapličky“. A navíc tady byl Jiří Tomek, kterého jsem jako herce obdivovala

Zdena s Erikem Pardusem v komedii
Vrátila se jednou v noci (2008), režie: Emil Horváth

od doby, kdy jsem s ním hrála jako elév a nosila jsem mu jako páže plášť ve Večerním Brně.

ZJ: Mrštíci měli nálepku „bulvár“, zejména režisér Richard Mihula dělal nenáročný repertoár, zatímco Mahenka měla nálepku, že dělá umění. Přesto jsme neměli absolutně nic proti tomu přijít sem. Viděl jsem na dvoje legendární generálku *Snů svatojánských nocí*, během které přešel přes bránu jakýsi řidič, který bydlel ve vedlejším domě. Nejdřív jsem si myslel, že je to součást inscenace, že do lesa přišel dřevorubec, pak ale vyšlo najevo, že je to nešťastný civilista, který si přišel stěžovat na příliš hlasitou hudbu, která ho jako řidiče, který musí brzo ráno vstávat, ruší. Standa se mu tenkrát omluvil, on se přes plot vrátil domů a v tu chvíli jsem si řekl: „Sem chci do angažmá.“ Bylo mi tenkrát čtyřicet dva let a věděl jsem, že to je to, co bych si chtěl ještě zkusit. Lákalo mě hudební divadlo, které se tu začalo rozvíjet, a pak mě potkala i krásná role Bastarda. ZH: Také já jsem byla ze *Snů* nadšená a přicházela jsem kvůli hudebnímu divadlu, pan ředitel mi říkal, že bych zde jednou i mohla hrát *Hello, Dolly!*. Ale protože život je prostě takový a nikdy nevíme, co nás čeká, zazvonil tady jednou na chodbě telefon a volal mi František Zachar-

ník, který mi tu roli nabídl v rámci zpěvohry brněnského Národního divadla. Samozřejmě jsem hned souhlasila, ačkoli jsem se také hned zarazila, že to bude vlastně v Mahenově divadle, odkud jsem před nedávnem odešla. Ale Dolly jsem si zahrát chtěla, což se mi tam v roce 1994 pod úžasným vedením dirigenta Arnošta Moulíka podařilo. Ale dávno před tím to byl pan ředitel Moša, kdo se mě zeptal, jestli bych sem chtěla přijít. Takže ve chvíli, kdy na mě skočila ta vteřinová výpověď, věděla jsem, že mám kam jít. Potkali jsme se poté s panem ředitelem znovu, říkala jsem mu, že ještě odejít nemůžu, a on řekl: „Já umím čekat jako fakýr.“ Velká část souboru to naše rozhodnutí vůbec nechápala, to byl v podstatě ligový přestup. V Brně něco takového nebylo zvykem, že by někdo odešel z Mahenky k Mrštíkům a obráceně, navíc najednou a v takovém počtu (my se Zdeňkem, Zdeňk Černín a Jiří Dvořák). Takže někteří to vůbec nechápali, dokonce nás nazývali zrádci. Nebylo to jednoduché, ani příchod sem nebyl hladký. Někteří byli rádi a někteří méně. Já jsem například chtěla do tohoto divadla i proto, že jsem zde měla mezi kolegyněmi velkou kamarádku. Ovšem naše přátelství z vážných osobních důvodů skončilo,

Zdena v dramatu
Kdo se bojí Virginie Woolfové (1992),
režie: Petr Veselý

a i můj začátek tady v divadle tak byl složitější. Ale to jsou situace, které život přináší, a není třeba se jimi v práci nechat ovlivňovat.

ZJ: Já jsem měl vplutí jednoduché, Karel Janský mě měl rád, hned mi nabídl, že mohu být v šatně číslo 50, kde už seděl Jirka Dvořák, Honza Kučera a Láďa Cigánek. Můj profesor z JAMU Jiří Dušek říkal: „Jsi v padesátce, jsem na tebe hrdej. To je slavná šatna.“ Navíc jsem od roku 1974 velký kamarád s Pepou Juráskem, on byl a je veliký svéráz, který mi hodně pomohl, a i když jsme se potkávali zřídka, tak jsme si vždycky rozuměli a mým příchodem sem se naše přátelství jen utužilo. Moje první role, kterou jsem zkoušel se Standou, byla v muzikálu *Bastard*, mám na něj jen ty nejhezčí vzpomínky. Hostovali jsme tenkrát tři roky v Národním divadle, měli jsem rozlučkový večírek na sřeše historické budovy mezi trigami a ředitel Chemapol Group Václav Junek tam řekl, že takový soubor, jako je ten náš, si zaslouží vlastní muzikálovou scénu. „Ukažte místo a já vám ji tam postavím.“ Začalo se o tom mluvit, a i díky ministru kultury Pavlu Dostálovi se to nakonec povedlo.

ZH: Od roku 1976 jsem učila na JAMU. Byla jsem u toho, když vznikla katedra muzikálového herectví. Je to nesmírně těžká disciplína, která klade na herce velké požadavky. Musí být samozřejmě talentovaní, ale také fyzicky, až sportovně zdatní. Dodnes s údivem sleduji, co ti mladí dokážou. To, že studenti JAMU mohou to nejlepší z muzikálu přímo sledovat a mnohdy si i vyzkoušet u nás na jevišti, je jistě nesmírnou výhodou. V tom se i liší pražská a brněnská muzikálová tradice. Ačkoli nechci Prahu a Brno nijak srovnávat.

ZJ: Mám muzikálový žánr opravdu rád. Ačkoli s přibývajícím věkem je pro mě stále těžší naučit se texty a například v muzikálu *BIG* se mi písňové texty špatně učily. Ale zvládl jsem to, a nakonec ho hrál rád. Měl jsem zde opravdu spoustu pěkných rolí, ať už pod režijním vedením Petra Veselého, Zdenka Černína nebo samozřejmě Stanislava Moši. O nádherné roli Bastarda jsme již mluvili, ale rád vzpomínám například i na novější *TITANIC*. Mám trochu problém s kolennem, Stan-
da mě ale šetří, takže jsem tam naběhal 220 schodů. (smích) Měl jsem moc rád i *Manon Lescaut*, kde jsem hrál starého Duvala a kolegyněmi mi

Zdeněk s Markétou Sedláčkovou
a Pavlem Kunertem
v dramatu *Manon Lescaut* (1995),
režie: Stanislav Moša

byly Petra Jungmanová či Markéta Sedláčková. Nemám roli, ke které bych měl odpor, vždycky si z toho, co mě nejvíc děsí, dokážu udělat přednost. ZH: Ráda vzpomínám na Karla Janského, hrála jsem s ním například *Novomanželské apartmá*, měl zvláštní křehounké kouzlo, byl gentleman, nikdy se nedopustil ničeho, co by nebylo fér. S Jiřím Tomkem jsem se potkala v *Jak je důležité mít Filipa*. Už jsem mluvila o tom, že jeho osobnost mě provázela od mládí. S ním stát na jevišti byl zážitek. Stejně tak byl solitérem Erik Pardus, je jím i Zdeněk Junák a mnoho dalších kolegů a kolegyně, a to se mi na tomhle divadle líbí, že je zde spousta takových solitérů, osobností. Užívám si zde i různorodost režisérské práce a všech postupů, kterých jsem zde byla součástí. Zažít taková setkání je velké štěstí a mohu říct, že za těch 28 let tady jsem měla obrovské štěstí. Je to díky panu řediteli Stanislavu Mošovi a tomu, jak toto divadlo nejen vede, ale žije s ním, což je naprosto ojedinělé. Zažila jsem několik ředitelů i režisérů, ale on je výjimečný. Když jsem přišla, nečekala jsem, že se vlastně ještě může překonat to,

co jsem hrála v Mahence, kde jsem měla opravdu jednu velkou roli za druhou. Odcházela jsem s pocitem, že mi tady snad nikdo neublíží. Ale to, co jsem zde zažila, mě dodnes udivuje. A už je to pětadvacet let, co jsem hrála Alžbětu. Taková role je jednou za život; když jsem byla nominovaná, nevěřila jsem, že Cenu Thálie dostanu, protože ji přede mnou dostal Jaroslav Dufek, a tak jsem myslela, že další do Brna nepošlou. Ráda vzpomínám i na *Les*, za který jsem byla na Thálii nominovaná podruhé, a další nominací jsem získala za *DUCHA*, na kterého samozřejmě také strašně ráda vzpomínám. Z blízké minulosti samozřejmě musím zmínit *Poslední loď*, díky této inscenaci jsem se setkala s muzikou a s příběhem, se kterými bych se jinak nepotkala.

ZJ: Jednoznačně musíme zavzpomínat na Erika Parduse. Když zavřel oči, tak se na mě obracela spousta novinářů, zda bych o něm napsal třeba knihu, protože jsme byli spojení nejen divadlem, ale také díky *Četnickým humoreskám*. Měli jsme i vlastní pořad *Četníci na cestách* a jezdili jsme spolu po vlastech českých. O Eriku Pardusovi se moc historek říkat nedá, protože spousta lidí by se dostala do problémů, a to se od romantika a gentlemana jako jsem já nesluší. Erik měl široké srdce, kam se vešla spousta děvčat, a zážitky s ním byly opravdu úžasné. Ani se mi nechce věřit, že už je to 10. května devět let, co odešel. Na stolku v šatně mám jeho fotku a vždycky ho pozdravím, když přijdu, a požvaníme si. Jednou jsem vešel do šatny, pozdravil ho, jak jsem zvyklý, a nevěštil jsem si, že je tam paní uklízečka. Vysvětlil jsem jí, jak si spolu stále povídáme a jak mi Erik říká: „Jundo, neteš se sem, tady nic není, žádný baby, žádný chlast, žádný cigára...“ Paní uklízečka ovšem vážně odpověděla: „No to ne, pane Junák, tam je přece ráj.“ „Kdo vám to říkal?“ já na to. „Bůh,“ odpověděla ona. „A vy jste ho někdy viděla? Boha?“ „No, to ne.“ „Vidíte, a já jsem s Pardusem prožil tolik let a ten říká, že tam nic není. Tak já věřím Pardusovi.“

ZH: Hrát s Erikem bylo úžasné, byl to skvělý kamarád, ke konci už to bylo smutné, ale stát s ním na jevišti bylo opravdu jedinečné, takže všechno ostatní šlo stranou. Rvala jsem mu cigaretu z ruky, než šel na jeviště, ale on prostě musel kouřit a hotovo. Po jeho smrti jsem sice toužila dál hrát *Vrátla se jednou v noci*, ale nešlo to. Byl nenahraditelný.

Zdeněk s Erikou Kubálkovou
v hudební komedii *Divotvorný hrnec* (1992),
režie: Rudolf Tesáček

ZJ: Prostě a jednoduše, já jsem tady strašně spokojenej, šéfuju šatně číslo 50, po odchodu Karla Janského jsem byl do této funkce jmenován, jsem ředitelem neodvolatelným a jsem tam s Honzou Mazákem a Viktorem Skálou a jsem tam rád!

ZH: Myslím, že se tu odehrává jistý druh zázraku. Mrštici s příchodem Stanislava Moši dostali široký záběr dramatický i literární. Před ním sem nebylo „jin“ chodit, přicházelo málo mladého publika. Divadlo mělo pověst, že se tady sice nic nezkazí, ale zároveň to byla jakoby druhá liga. A najednou začalo vzkvétat, bublat a vřít a převzalo divadelní otěže nejen v městě Brně. Přišel obrovský příliv diváků a s ním i úspěch. Ačkoli nemám ráda tento pojem – americký, tak miluji přístup, kterým pan Moša a všichni tady muzikál i činohru dělají. Je to celistvá muzikálová kytka, která tady už dlouho rozkvétá. Navíc se prostě máme rádi, nejde o práci, je to vztah, který je přátelský, vlastně rodinný. A to jsem jinde nezažila a také nám to ostatní závidí.

Text: Klára Latzková,
foto: Jef a Tino Kratochvíl

OD DBM K MDB

Rozkaz zněl jasně – zjistit od pamětníků, jaká byla osmdesátá léta v našem divadle. Realizace? Strávila jsem nádherné chvíle, které vyplňovaly vzpomínky na mládí, divadlo, přátele a herecké kamarády, kteří už nejsou mezi živými, a vyslechla jsem spoustu divadelních historek (některé nepublikovatelné). Díky, Jano Gazdíkova, Karle Mišurče a Pepo Jurásku! Byly to báječné chvíle. Mám spoustu materiálu pro vzpomínkovou knihu a mnoho perliček z hereckého zákulisí. A když vzpomínání, pak to vždy musí začít hereckými začátky! Vzpomínalo se na krásná mladá léta, kdy si všichni divadlo pouze „osahávali“ a herecky „moudřeli“, ale ta osmdesátá léta mi z toho moc nevycházela. Od svých hereckých začátků pak totiž všichni přeskočili do let devadesátých.

Přitom vše na začátku vypadalo tak jednoduše. Byla jsem připravena teoreticky... Kniha mi říká, že v roce 1988 došlo k násilnému sloučení tří divadel – Divadla bratří Mrštíků, Satirického divadla Večerní Brno a Divadla Radost. Tehdejší dosavadní ředitel, velká umělecká osobnost, režisér Milan Pásek byl odsunut na vedlejší kolej a stal se pouhým uměleckým šéfem. Zajímalo mě, jak to vnímali herci... A co myslíte?! Vůbec to neřešili. Všechno vyprávění bylo o nádherné práci, kterou mohli v tomto divadle dělat. Vzpomínali, jak se dělaly hry se zpěvy i při nedostatku moderní techniky. Dovedete si představit choreografie s mikrofonem v ruce, ovšem i s tou dlouhou šňůrou od mikrofonu, kterou museli techničkáři v zákulisí popotahovat? Jak se pod vedením Richarda Mihuly dělaly první „muzikály“, byt se tomu tenkrát tak neříkalo. Jak Milan Pásek, na kterého všichni tři herci s láskou vzpomínají („Byl to ten nejférovější chlap, jakého jsem znal“ – J. Jurásek) stále pracoval a předkládal divákům kvalitní klasické kusy. Navíc hlavně díky Milanu Páskovi přečkali všichni herci neveselé dny po osmašedesátém v relativním klidu, neboť jejich šéf je všechny zaštitil a nenechal tak soubor rozpadnout. Padala jména dalších režisérů – Pavla Rímského, Pravoše Nebeského, Richarda Mihuly a hlavně šéfa divadelní kapely Jožky Karena. Ale jako červená linka se v tom všem vzpomínání vine jedna velká emoce – vzpomínka na nástup mladého studenta režie JAMU Stanislava Moši. Milan Pásek jej vždy označoval za nejnadanějšího ze svých žáků. Karel Mišurec řekl: „On byl jako zjevení! Všichni herci za ním nesmírně stáli. Byl takovým světélkem v tunelu. Kdyby jeho nebylo, tak tohle divadlo prostě není. Hrozně rád vzpomínám na jeho mladické nadšení a okouzlení, kdy nám po hostování v Národním divadle v Praze nadšeně vyprávěl, jak režíroval Rado-

Jana Gazdíkova a Jiří Tomek
v komedii *Tartuffe* (1980),
režie: Pavel Rímský

vana Lukavského. A jsem hrozně rád, že jsem prožil tu slavnou éru v devadesátých letech, kdy jsme jezdili se *Sny* na Křižkovu fontánu v Praze a pak do zahraničí. A kdy jsme v pražském Národním divadle účinkovali po tři sezóny s naším *Bastardem*. To byla nádherná doba.“

Jana Gazdíkova vzpomínala na legendární hru *Noc pastýřů*, kterou tehdy mladý režisér Moša režíroval a kde hrála spolu s Karlem Janským. Byla to pro ni nádherná práce, protože režisér měl jasnou představu, jak má celkové vyznění inscenace vypadat. A skutečně se mu tehdy povedl kus, který se těšil velké divácké přízni. Publikum, zvyklé na jinotaje, které se skrývaly v dobovém textu, na ně nadšeně reagovalo. Jana Gazdíkova srovnávala tehdejší a dnešní diváky. Dříve byli diváci trochu rezervovanější, určitě nebylo obvyklé, aby se v hledišti stálo a nadšeně aplaudovalo, ale zároveň bylo ono sepětí s herci trochu pevnější. Lidé velmi citlivě reagovali na vše, co herci předváděli na jevišti. Vzpomínky zalétly také k inscenacím Voskovce a Wericha, ve kterých účinkovala vedle Jiřího Tomka a Jaroslava Kuneše.

Josef Jurásek je legenda našeho divadla. Hned zkraje mi řekl, že by se mělo více vzpomínat na kapelu Jožky Karena, která tehdy v divadle hrála. Ale nebyl to žádný divadelní orchestr, jak jej

známe nyní. Byla to normální kavárenská kapela, kterých bylo v Brně mnoho. Jen spolupracovala také s divadlem. Když jsem našla hudbu pro divadlo, najednou přede mnou vystávaly tituly jako *Dva šlechtici z Verony*, kde excelovala mladá Eva Gorčicová, *Cokoliv chcete*, *Muž z kraje La Mancha*, *Lod' komediantů*, *Chicago*... to jsou začátky muzikálu v tehdejší Divadle bratří Mrštíků. A znovu je tu mladý Stanislav Moša,

Josef Jurásek
ve *Snyšlené reportáži*
o americkém festivalu (1986),
režie: Stanislav Moša

Zuzana Krupicová, Karel Mišurec a Libuše Billová
v komedii *Revizor* (1988),
režie: Stanislav Moša

„talentovaný chlapec z Ostravy“, který se v divadle objevil a zároveň hostoval v pražském Národním divadle. Nazkoušel několik inscenací, mezi nimi například *Mor* či *Sarkofág*, ale přináší také titul *Smyslená reportáž o americkém pop-festivalu*, který přiláká do divadla mladé lidi. Osahává si soubor, v němž mu jsou staří bardi jako Jiří Tomek, Pavel Kunert, Lumír Peňáz či Jan Kučera velkou oporou pro jeho práci.

Při tom všem vzpomínání se také povídal o velmi přátelské a kolegiální atmosféře tehdejšího divadelního Brna. Jak se navzájem navštěvovaly herecké party na generálkách. Co se chystalo na činoherní scéně Mahenova divadla, nikdy neušlo „mrštíkovicům“ a naopak. Všichni se pak rádi setkávali v legendárním divadelním klubu právě u Mrštíků, protože v „Mahence“ pořádný divadelní klub nebyl. Ostatně, tato přátelská divadelní atmosféra je i uvnitř divadla, a jak mi kladl na srdce Karel Mišurec, je to zásluhou právě Standy Moši. Tato kamarádská atmosféra je nesporným faktem, který kladně kvitují všichni, kdo prošli hereckým souborem. Ale zpět do starých časů. Při rozhovorech mi před očima defilovaly herecké legendy – Vlasta Fialová, Josef Karlík, Ladislav Lakomý, Stanislav Zindulka, Jaroslav Dufek, Jiří Tomek, Pavel Kunert, mladí kandradasové Pavel Trávníček, Miroslav Donutl,

„Čmaňa“ Pavel Zedníček, „Barták“ Jiří Bartoška, Jirka Štěpnička či Svatopluk Skopal.

Všechno to vzpomínání snad neskončí jen tímto textem. Pepa mě ujišťoval, že prohledá svůj archiv „... a určitě to ještě musíme pořádně probrat!“ Karel Mišurec mi ještě párkrát zavolá, aby doplnil nějaký svůj postřeh (nesmím přý zapomenout zmínit klubové divadlo, které realizoval společně s dramaturgem Jabůrkem a kde uváděli například texty Václava Havla), a Jana Gazdíková se přý rozhodla sepsat medailonky svých hereckých kolegů. A na závěr se podělím o jednu zajímavost, kterou mi vyprávěl Pepa Jurásek. Víte, že se kdysi v Mahenově činohře chystal slavný titul *Přelet nad kukaččím hnízdem*, kde měla hrát hlavní roli sestry Ratchedové Vlasta Fialová? Tehdejší funkcionáři inscenaci zakázali na poslední generální zkoušce den před premiérou. Brno přišlo jistě o znamenitý divadelní kus. Jak jste mohli tedy poznat, osmdesátá léta byla v Divadle bratří Mrštíků, příštím Městském divadle Brno, nástupem nové generace režisérů i herců a také hudebního divadla. A já jsem ráda, že jsem mohla strávit příjemný čas s pamětníky této doby.

Text: Helena Brzobohatá,
foto: archiv MdB

Karel CÓN

HUDEBNÍ NÁPAD SE S ŽÁDNOU TECHNOLOGIÍ NEZMĚNÍ

„Copak když se do not napíše tempo 96 nebo tempo 100, tak nějaký dirigent opravdu umí ukázat ten rozdíl?“ **zapochoyboval jsem kdysi.** „No... Karel Cón asi jo,“ odpověděl kolega z orchestru. „Nezlobte se, ale bez not vám to nezahraju,“ vzdala to kdysi korepetitorka na konkursu. „Od čeho to zpíváte? Od C?“ **zeptal se Karel Cón, sedl a zahrál. Historicky o tom, jak Karel jednou rukou diriguje jednu inscenaci a druhou píše hudbu do druhé inscenace, už ani nezmiňuju, beztak by tomu nikdo nevěřil. Karel Cón je zkrátka génius, který se v našem divadle podílel od roku 1991 jako skladatel, aranžér či dirigent (leckdy ve více funkcích najednou) na více než padesátce inscenací. Hned dva důvody k bilančnímu rozhovoru.**

Pamatuješ si, kdy jsi dostal svůj první honorář jako hudebník a kolik to bylo?

Určitě jeden z prvních byl v tomhle divadle, kde jsem už od nějakého 2. ročníku konzervatoře vypomáhal v orchestru Jožky Karena. (Když nepočítám prázdninové brigády coby pošťák v mém takřka rodném Jindřichově Hradci, tak to bylo jednoznačně v divadle mrštných bratříků.)

Na kolik nástrojů ses učil hrát, na kolik jsi hrál a na kolik stále hraješ?

Učil jsem se na klavír a na housle a s těmi jsem pak prošel konzervatoří až k absolutoriu.

Jak se člověku stane, že se v patnácti rozhodne „jít studovat na skladatele“?

Já věděl, že budu jednou skladatel, i ve chvíli, kdy jsem ještě nenapsal ani řádku, nevím, nějak to bylo ve mně. No a od 3. ročníku jsem si k houslím přibral ještě skladbu, tenkrát se tomu říkalo speciální oddělení, což zní hrozně. No a už to jelo.

Prý jsi hned po svém absolventském koncertu odložil housle a už jsi na ně nikdy nehrál. Co ti ty housle udělaly?

Housle mi nic neudělaly, eště je mám schovaný. Ale po absolváku už jsem študivoval skladbu na JAMU a jak jistě víš, každý nástroj chce denní průpravu, cvičení, na to ale už nebyl čas. Ale občas jsem ty housličky vytáhl, když bylo třeba do scénické hudby něco vrznout. Vlastně jsem na ně hrál ještě v našem divadle v *Marné lásky snaze* a to není tak dávno.

Jak se jmenovala tvoje první kapela?

Jmenovala se Aleš a Martin a hrál jsem v ní, jak jinak, na piano.

Kdo a jak tě definitivně jako muzikanta přitáhl k divadlu?

Ono to s tím divadlem vlastně začalo už na konzervatoři, kde tenkrát učil herce Standa Zindulka. A taky potřebovali muziku a muzikanta a Standa byl jedním z pilířů DbM – a tak jsme tam chodili, až jsme tam zůstali. Po JAMU jsem dva roky hrál v Tanečním orchestru AUS VN (kdo to nezná – Armádní umělecký soubor Víta Nejedlého), neb jsem si kroutil vojnu. No a pak Naivní divadlo v Liberci jako muzikant pro všechno, totéž potom v hradeckém divadle a přes jednu sezónu v Jihlavě jsem definitivně zakotvil v Brně (pachatel se vrací na místo činu) v tehdejším Státním, nyní Národním, jako dirigent činohry (čili jako muzikant pro všechno). Což obnášelo nakořpetovat, sehnat muzikanty (Mahenka žádný orchestr neměla), a hrát i na jevišti. A dokonce i na housle.

Na přelomu 70. a 80. let jsi začal najednou skládat hudbu pro řadu oblastních divadel – Hradec, liberecké Naivní, Pardubice, Jihlavu...

Začalo to právě v tom Naivním libereckém, protože když jsem v roce 1979 vypadl z vojny, nabízela se tam práce pro mě i pro mou tehdejší ženu. První věc, ke které jsem dělal muziku, byla *Čert, Káča a beránkově* (Karel je skromný, takže na něho prásknu, že hned s tímhle jeho skladatelským debutem Naivní divadlo vyhrálo v roce

1980 *Skupovu Plzeň – pozn. jš*). Dobrá parta byla všude, ale tady asi nejvíc. A i když jsem pak odešel do Hradce, pro Naivní jsem psal muziku ještě dlouhé roky – *Turandot ukrutnice, Český rok...* V Pardubicích mě zase oslovil Jaroslav Vostrý, který tam byl tenkrát uklizen z Prahy, a udělali jsme spolu snad deset inscenací, moc krásná práce to byla.

V 80. letech jsi spolupracoval s největšími hvězdami českého divadla pro děti – Josefem Krotou, Pavlem Polákem a Markétou Schartovou. Co ses od nich naučil? A myslíš, že hudba „pro děti“ má svá specifická pravidla?

Hudba je dvojí, dobrá a špatná, ale něco takového jako hudba pro děti? To neuznávám... Dítě má stejné nároky na kvalitu a poslouchá tytéž skladby jako dospělí. S Pepíkem Krotou jsme se sešli při práci v hradeckém Studiu Beseda, a to byla představení pro dospělé. Pro své „dětské“ inscenace v Draku tam měl Pepík Jirku Vysohlída, ten mu dělal všechny muziky. Co mě naučili? Člověk se učí celý život a každé setkání s inspiřujícími režisérem k tomu něco přidá. Nedá se to říct konkrétně.

Z činohry Národního (tehdy ještě Státního) divadla Brno ses postupně přesunul do zpěvohry (dokonce jsi pro ni napsal dva muzikály, *Mauglího* a *Tuze pyšnou princeznu*) a z té pak do MdB, až ses stal jedním z jeho profilových

tvůrců – a to jako skladatel, aranžér i dirigent. Uměl bys tyhle tři štace nějak porovnat?

Mahenku, tedy činohru, jsem zažil v době bardů – pánu Karlíka, Lakomého, Jardy Dufka... Pamatuju si dvě úžasné inscenace: Brechtovu *Žebráckou operu* s Weillovou hudbou a *Život Eduarda druhého* s muzikou Josefa Berga. A spoustu krásných činoher i muzikálů s režiséry Hajdou, Kaločem, Hradilem... S návratem po letech do operety jsem se dostal do čistě hudebního divadla a jsem rád, že jsem i tady zažil krásné a dokonalé inscenace, za všechny *Sweet Charity*, kterou režíroval Jozef Bednárík. Co se týče cesty do MdB, setkali jsme se se Standou Mošou v době, kdy učil na JAMU, při práci na projektu *Koně se také střílejí*, což byl muzikálek, který se hrál v Martě s tehdejšími třetáky (v hlavní roli Peřka Jungmanová), Standa to napsal a režíroval a já do toho skládal písně. No a pak jsem párkrát dirigoval ze zvukárny *Bastarda*, až v roce 1999 přišla od Standy nabídka upravit *My Fair Lady* a postavit k ní kapelu. A už jsem tu zůstal – *Svět plný andělů, Kabaret* atd. Moje cesta do MdB to putování Brnem vlastně završila, včetně přechodu části operetního souboru z Národního k nám. Ale co mě v MdB tenkrát překvapilo, to byla absolutní profesionalita a zájem o dokonalý výsledek práce.

Co je pro tebe jako autora scénické hudby hlavním impulsem? Slovo režiséra? Samotný text? Nebo potěbuješ chodit na zkoušky a „nasát atmosféru“?

Text a režisérova představa. A pak se to všechno tříbí a upřesňuje a to, co je napsáno, to se na zkouškách mění a vylepšuje, čili všechno dohromady.

Dokázal bys popsát, v čem bylo jiné skládat pro divadlo v 80. letech a dnes?

Technologie se změnila neuvěřitelně. Když to trochu přeženu, slušně vybavené studio z těch dob má dneska pomalu každý v mobilu nebo notebooku. Ale to, co je podstatné, nápad, hudební myšlenka, to se nezmění s žádnou technologií. Složil jsi docela slušný počet skladeb tzv. vážné hudby, ale většina z nich je ze 70. let. Odvedlo tě od této tvorby skládání pro divadlo?

Je to otázka použitelnosti. Když píšu pro divadlo, mám záruku, že se bude hrát. Moje „vážná“ hudba vznikala spontánně bez objednávky, ma-

ximálně za podpory určitých stipendií, ale až na výjimky se hrála velmi sporadicky.

Jednu dobu jsi učil skladbu na konzervatoři, mimo jiné i našeho současného šéfdirigenta Dana Kalouska. Proč jsi toho nechal?

Právě proto, že jsem měl čím dál víc práce v divadle, i když jako externista, ale to už se nedalo zvládnout.

Kolegové na tebe dojatě vzpomínají jako na znamenitého a neúnavného mejdanového pianistu. Zavzpomínáš taky?

Jak by ne!!!

Působíš navenek spíš jako plachý člověk, který nerad příliš razantně prosazuje sebe a své názory. Jak jsi zvládal a zvládáš pozici dirigenta, který musí pro svou představu přesvědčit celý orchestr?

Jde přece o muziku a ta si řekne, co chce. Jinak nevím, mám samozřejmě svou představu a snažím se ji vysvětlit tak, aby všichni táhli za jeden provaz. A nechám si poradit.

Skladatel hudby pro divadlo musí být multižánrový, měl by zvládnout imitaci barokní opery i hardrockovou řežbu. Máš pocit, že jsi multižánrový rád, koneckonců když jsme dělali *Sněhurku*, tak jsme si řekli, že chceme muzikál à la *Josef a jeho pestrobarevný plášť*, každou píseň v jiném duchu, a tys tomu skvěle dostál. Je ale nějaký žánr, v kterém se cítíš víc doma než v jiných?

Asi mi nic neříká rap, i když pro někoho to může být vrchol muziky. Měl jsem to potěšení instrumentovat *Prodáný smích...* Jinak se nevyhýbám ničemu, ale když už, tak hudba spíš swingová než metalová, popěvky, hospodská muzika, úlety do klasiky.

Kromě vlastní hudby často pracuješ na kouscích jiných autorů, ať jako aranžér, nebo autor hudebního nastudování. Nebojuješ u toho občas s pocitem, že bys tu kterou věc napsal líp? Nebo s pokušením to trochu vylepšit? (Pamatuju, když jsi pro nás aranžoval hudbu k *Zamilovanému Shakespeareovi*, tak jsi s úsměvem podotkl, že bys to v daném stylu zvládl rychleji sám napsat než to nově aranžovat...)

Někdy ten pocit mám, ale ctíme autory a snažme se pochopit jejich myšlení.

A opačně – uměl bys vyjmenovat řekněme pět hudebních děl jiných autorů, na kterých jsi pracoval, ke kterým chováš největší obdiv?

*S Radkou Coufalovou a Igorem Onříčkem
na premiéře Markéty Lazarové,
režie: Stanislav Moša*

Jednoznačně *West Side Story*, z mnoha důvodů. To je vysoká škola toho, jak psát muzikál. Pak zmíněná *My Fair Lady*, *Cabaret*, *Oliver!* a *Jesus Christ Superstar*. Bylo by jich víc, každá z těch inscenací má něco, čím tě zaujme, ale stačí...

V Baronu Trenckovi jsme spolu spáchali úryvek z fiktivní Scarlattioho opery Antonius a Kleopatra (a někteří to považovali za zajímavý archivní objev!), v Mendelovi zase písně z fiktivních operet Princezna na hrášku a Láaska v Prátru. Bavi tě tyhle hudební převleky? A nelákalo tě někdy napsat celou operetu „jako od Strausse“?

Tyhle úlety mě baví nesmírně, je to zase jen použití dalšího stylu tak, jak to inscenace vyžaduje. Ale napsat celou operetu a ještě to brát vážně? To ne. Právě to balancování na hranici parodie mě na tom baví, ale nemůžu na tom postavit celou hudbu.

Tohle číslo Dokořánu je věnováno hodně porevolučnímu období začátku 90. let. To byla doba velkých změn, lidé dávali svým životům nový směr... Byl to čas velkých změn i pro tebe?

Myslím, že pro mě se nezměnilo vůbec nic, co se týče přístupu k práci, spíš se změnilo podmí-

ky k práci, vše bylo svobodnější... Ale divadlo i muzika si žijí navzdory jakémukoli režimu, odjakživa.

Měl jsem to štěstí, že jsme spolu napsali řadu písní do několika her – a proto vím, že s tebou má textař to štěstí, že si může zlobit jak chce a ty si poradíš. Banálně řečeno, že jsi vždy skládal hudbu až na text. Děláš to tak odjakživa, nebo to bývalo i jinak?

Skládám nejradši hudbu na text. Je to pro mě daleko lepší a ona to vlastně divadelní muzika vyžaduje, jde v ní o sdělení, ne o chytlavý refrén s nějakým sloganem. I když, co si budeme říkat v době jukebox muzikálů...

Banální otázka na závěr – když skládáš novou písničku, jak to děláš?

Čtu si text, hledám pro něj rytmickou formuli, pak melodickou, a jak mám pár taktů, ona už si ta muzika sama řekne, kudy chce jít a já jí v tom jen pomáhám. Začíná to v hlavě a u notového papíru. A taky se hodně škrtá a zahazuje, kdo by to neznal. Čili nápad k nezahození a pak řemeslná práce.

*Text: Jan Šotkovský,
foto: jef Kratochvíl*

William Shakespeare:

ROMEO A JULIE

milostná tragédie

Co dělat, když se zamilujete do někoho, koho byste podle příkazu rodičů měli nenávidět? Shakespeare vypráví nesmrtelný příběh dvou mladých lidí, které od sebe odděluje nesvár jejich rodu a kteří riskují vše, aby mohli být spolu. Ale co si počít, když láska na první pohled přejde v intenzivní vášně a pak v zoufalou touhu ten celý, po generace se táhnoucí konflikt ukončit? *Romeo a Julie* se vrací na Biskupský dvůr, jehož atmosféra výrazně podtrhuje působivost i po tisíciletí stále aktuálního příběhu o lásce stíhané nenávisť.

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: Tomáš Dalecký, Esther Mertová, Robert Jícha, Eva Ventrubová, Jakub Uličník, Ivana Vaňková, Jan Brožek, Ondřej Studénka, Kristin Pekar, Ladislav Kolář, Andrea Zelová a další.

Marc Norman, Tom Stoppard, Lee Hall:

ZAMILOVANÝ SHAKESPEARE

romantická komedie

Jak se vlastně zrodil příběh neznámější tragédie o mladých milencích z Verony? To vám prozradí romantická komedie o slavném Williamu Shakespeareovi zamilovaném do půvabné aristokratky Violy de Lesseps. Příběh brilantně propojuje romantiku s převlekovou komedií, v níž se Viola přestrojí za chlapce snaží proniknout do Shakespeareovy herecké společnosti. Tento „milostný dopis divadla sobě samému“ se letos netradičně, avšak v tradičním obsazení, přesune pod širé nebe.

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: Dušan Vitiáček, Svetlana Janotová nebo Andrea Zelová, Michal Isteník, Jiří Mach, Petr Štěpán, Alena Antalová, Aleš Slanina, Markéta Sedláčková, Robert Jícha, Jakub Uličník a další.

Karel Svoboda, Zdeněk Podskalský, Jiří Štáidl, Eduard Krečmar:

NOC NA KARLŠTEJNĚ

legendární český muzikál

Kdo by neznal romanticky zidealizovanou a úsměvnou historii ze života otce vlasti. Původní veselohra Jaroslava Vrchlického se stala nesmrtelnou díky filmovému zpracování s legendárními melodiemi Karla Svobody, které si pobrukuje všechny generace. Přijďte si společně s námi zanotovat „*Láska má, já stůnu*“ i další zlidovělé písně.

Režie: Igor Ondříček

Hrají: Hana Holišová nebo Ivana Vaňková, Petr Štěpán, Lukáš Janota, Jiří Mach, Zdeněk Junák, Jan Mazák, Viktória Matušová nebo Andrea Zelová, Aleš Slanina a další.

Vítězslav Nezval:

TŘI MUŠKETÝŘI

bohatýrsko-milostná hudební komedie

Příběh udatných a neohrožených mušketýrů v adaptaci Vítězslava Nezvala, zvučné a rytmické verše, humor, nadhled a spád, nádherné výpravné kostýmy, skvělá hudba i perfektní herecké a pěvecké výkony – to vše dělá z této inscenace nezapomenutelný zážitek. Neváhejte a vydejte se společně s mušketýry na strhující cestu za diamantovými přívěsky.

Režie: Igor Ondříček

Hrají: Jan Brožek, Aleš Slanina, Jakub Uličník, Ondřej Studénka, Eliška Skálová, Barbora Goldmannová, Jiří Mach, Lucie Bergerová, Kristian Pekar, Robert Jícha, Viktor Skála a další.

Molière:

LAKOMEČ

komedie, v níž o peníze jde až v první řadě

Jedno z nejslavnějších děl předního dramatika francouzského klasicismu baví již bezmála tři a půl století divadelní obec tím, jak bravurním způsobem předvádí, co všechno může přivodit chorobná posedlost penězi či narušivá závislost na mamonu. Klasická komedie *Lakomeč* je tak výpovědí o stavu lidského ducha a současně nabízí skvělou zábavu.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Boleslav Polívka, Kristian Pekar, Svetlana Janotová nebo Andrea Zelová, Jiří Mach, Dagmar Křížová, Zdeněk Junák, Alena Antalová, Michal Isteník, Jan Mazák, Jakub Uličník, Alan Novotný, Patrik Bořecký a Josef Jurásek.

**PROGRAM ČERVEN A ČERVENEC
NA BISKUPSKÉM DVOŘE**

PROGRAM SRPEN

ČERVEN

ČERVENEC

ČINOHERNÍ SCÉNA

HUDEBNÍ SCÉNA

5.6. pá 20.30 **O statečném kováři**
 6.6. so 20.30 **O statečném kováři**
 7.6. ne 20.30 **O statečném kováři**
 8.6. po 20.30 **O statečném kováři**
 9.6. út 20.30 **O statečném kováři**
 10.6. st 20.30 **O statečném kováři**
 11.6. čt 20.30 **O statečném kováři**
 12.6. pá 20.30 **O statečném kováři**
 14.6. ne 20.30 **Romeo a Julie**
 15.6. po 20.30 **Romeo a Julie**
 16.6. út 20.30 **Romeo a Julie**
 17.6. st 20.30 **Romeo a Julie**

19.6. pá 20.30 **Zamilovaný Shakespeare**
 20.6. so 20.30 **Zamilovaný Shakespeare**
 21.6. ne 20.30 **Zamilovaný Shakespeare**
 22.6. po 20.30 **Zamilovaný Shakespeare**
 24.6. st 20.30 **Noc na Karlštejně**
 25.6. čt 20.30 **Noc na Karlštejně**
 26.6. pá 20.30 **Noc na Karlštejně**
 28.6. ne 20.30 **Noc na Karlštejně**
 30.6. út 20.30 **Tři mušketýři**

1.7. st 20.30 **Tři mušketýři**
 2.7. čt 20.30 **Tři mušketýři**

4.7. so 20.30 **O statečném kováři**
 5.7. ne 20.30 **O statečném kováři**
 6.7. po 20.30 **O statečném kováři**
 8.7. st 20.30 **Lakomec**
 9.7. čt 20.30 **Lakomec**
 10.7. pá 20.30 **Lakomec**

Změna programu vyhrazena!
 Pro aktuální informace
 sledujte naše webové stránky
www.mdb.cz

25.8. út 14.00 **Antonius a Kleopatra**
 25.8. út 19.00 **Antonius a Kleopatra** A2
 26.8. st 19.00 **Antonius a Kleopatra** A3
 27.8. čt 19.00 **Antonius a Kleopatra** C4
 28.8. pá 19.00 **Antonius a Kleopatra** E5
 29.8. so 19.00 **Antonius a Kleopatra** P
 30.8. ne 19.00 **Antonius a Kleopatra** D
 31.8. po 19.00 **Antonius a Kleopatra** A1

27.8. čt 14.00 **Grand Hotel**
 26.3. 27.8. čt 19.00 **Grand Hotel** A4/AB4
 3.4. 28.8. pá 19.00 **Grand Hotel** A5/AB5
 28.3. 29.8. so 19.00 **Grand Hotel** A6/AB6
 29.3. 30.8. ne 18.00 **Grand Hotel**
 30.3. 31.8. po 19.00 **Grand Hotel**

**Božena Němcová, Petr Ulrych:
O STATEČNÉM KOVÁŘI
muzikálová pohádka**

Původní verze příběhu o statečném kováři Mikešovi, kterou sepsala Božena Němcová, se stala předlohou pro letošní novinku pro letní uvádění na Biskupském dvoře. Většina z nás ovšem zná filmové zpracování z roku 1983, jež se pravidelně vrací na televizní obrazovky. Mladický Pavel Kříž zde v roli neohroženého Mikeše s dobrým srdcem chodí světem, píská si neodolatelně nezapomenutelnou melodií a zachraňuje princeznu před ukrutností Černého krále. Pohádka v režii Petra Švedy v době svého vzniku získala několik mezinárodních cen na filmových festivalech tvorby pro děti a mládež, a díky scénáři Bohumíla Steinera a Jaroslava Petříka se zapsala do srdcí mnoha generací dětí. Tím, co ovšem činí tuto pohádku výjimečnou, je především její atmosféra – strašidelná a ponuré vyprávění, které směřuje k dobrému konci, nedá divákům vydechnout. A na této atmosféře se značnou měrou podílí zejména hudba Petra Ulrycha. Tohoto významného hudebního skladatele a interpreta není třeba našemu publiku dlouze představovat. Ve spolupráci se Stanislavem Mošou vznikly nezapomenutelné tituly *Radúz a Mahulena* (1997 a znovu v roce 2016), *Koločava* (2001), *Máj* (2004) a *Markéta Lazarová* (2007). Již předtím ovšem spolu s Martinem Fährmerem napsal folkovou divadelní baladu *Legenda*, která měla premiéru v roce 1995, v roce 1990 byl autorem hudby ke Káinarově *Zlatovlásce* a už v roce 1982 napsal hudbu i texty písní pro inscenaci *Krakonošova zahrada* pro tehdejší Divadlo bratří Mrštíků. Od roku 1974 je neodmyslitelně spojen s hudebním uskupením Javory, kde působí se svou sestrou Hanou a jehož vánoční koncerty si pravidelně užívají i naši diváci. Pohádkový příběh o kováři Mikešovi, jenž se vydává do světa na zkušenu a cestou narazí na dva kamarády Matěje a Ondru, s nimiž se rozhodne najít a zachránit tři krásné princezny, které záhadně zmizely, se nyní oblé-

ká do nového, divadelního hávu. Původní filmový scénář přepracovali Igor Ondříček a Klára Litzková tak, aby známá pohádka mohla oslovit i dnešní diváky. Petr Ulrych připsal celou řadu písní, které zazní v prostředí Biskupského dvora naživo v podání našeho orchestru pod vedením cimbalisty Petra Gablase, jenž je zároveň i autorem hudebního aranžmá. V režii Igora Ondříčka se můžete těšit na nápaditou scénu Jaroslava Milfajta, pohádkové kostýmy Romana Šolce a zábavnou a akční choreografii Martina Packa. V hlavních rolích se představí Aleš Slanina (Mikeš), Jakub Uličník (Matěj), Kristian Pekar (Ondra), Petr Halberstadt (Černý král), Eliška Skálová (Princezna), Zdeněk Junák (Král), Igor Ondříček (Kovář), Jiří Mach (Krajánek), Lucie Bergerová (Hostinská), Marek Hurák (Komoří), Marco Salvadori a Jan Brožek (Zbrojnoš), Tobiáš Litzka (malý Mikeš) a další. Světová premiéra inscenace proběhne na Biskupském dvoře Moravského zemského muzea v neděli 7. června 2020.

PROGRAM ZÁŘÍ

ČINOHERNÍ SCÉNA				HUDEBNÍ SCÉNA			
1.9. út	19.00	Antonius a Kleopatra	AB2	24.3. 1.9. út	19.00	Grand Hotel	C2/E2
2.9. st	18.00	Antonius a Kleopatra	SP	4.4. 2.9. st	19.00	Grand Hotel	
3.9. čt	19.00	Antonius a Kleopatra	A4	31.3. 3.9. čt	18.00	Grand Hotel	
29.3. 4.9. pá	19.00	Osmyčky	V2020	6.4. 4.9. pá	19.00	Grand Hotel	
16.3. 5.9. so	19.00	Osmyčky	M2020	5.9. so	19.00	Grand Hotel	P
22.3. 6.9. ne	19.00	Osmyčky	X2020	22.3. 6.9. ne	19.00	Grand Hotel	D/E7
7.9. po	19.00	Žebrácká opera		23.3. 7.9. po	19.00	Grand Hotel	A1/AB1
15.3. 8.9. út	19.00	Osmyčky	A2020	7.4. 8.9. út	19.00	Grand Hotel	A2/AB2
11.3. 9.9. st	19.00	Osmyčky	R2020	1.4. 9.9. st	19.00	Grand Hotel	A3/AB3
28.3. 11.9. pá	19.00	Osmyčky	T2020	2.4. 10.9. čt	19.00	Grand Hotel	C4
23.3. 12.9. so	19.00	Osmyčky	Z2020	20.3. 11.9. pá	19.00	Grand Hotel	C5/E5
18.9. pá	14.00	Noc pastýřů		20.4. 13.9. ne	19.00	Poslední loď	
19.9. so	19.00	Noc pastýřů	P	21.4. 14.9. po	18.00	Poslední loď	PPP/P18
20.9. ne	19.00	Noc pastýřů		22.4. 15.9. út	18.00	Poslední loď	PP1/PP2
22.4. 21.9. po	19.00	Vrabčák a anděl		12.3. 17.9. čt	19.00	Lakomec	
14.4. 22.9. út	19.00	Antonius a Kleopatra	C2	13.3. 18.9. pá	19.00	Lakomec	
23.9. st	19.00	Antonius a Kleopatra	AB3	21.9. po	19.00	Mamma Mia!	
9.4. 24.9. čt	19.00	Antonius a Kleopatra	AB4	22.9. út	18.00	Mamma Mia!	
20.3. 25.9. pá	19.00	Pro nic za nic	A5	23.9. st	19.00	Mamma Mia!	
26.9. so	14.00	Pro nic za nic		14.4. 24.9. čt	18.00	Mamma Mia!	
24.3. 26.9. so	19.00	Pro nic za nic	AB2	9.4. 25.9. pá	19.00	Mamma Mia!	
19.4. 27.9. ne	19.00	Ztracený ráj (zpráva o člověku)	E7	10.4. 26.9. so	14.00	Mamma Mia!	
14.3. 28.9. po	19.00	Ztracený ráj (zpráva o člověku)	AB6	10.4. 26.9. so	18.00	Mamma Mia!	
28.4. 29.9. út	19.00	Ztracený ráj (zpráva o člověku)	E2	11.4. 27.9. ne	14.00	Mamma Mia!	
18.4. 30.9. st	18.00	Ztracený ráj (zpráva o člověku)	SP	11.4. 27.9. ne	18.00	Mamma Mia!	
				12.4. 28.9. po	14.00	Mamma Mia!	
				12.4. 28.9. po	18.00	Mamma Mia!	
				29.9. út	19.00	Mamma Mia!	A2020/M2020
				30.9. st	19.00	Mamma Mia!	V2020

Vídeňská 108, 619 00 Brno, tel.: +420 547 423 211, fax: +420 547 423 221, e-mail: arko@arko-brno.cz, www.arko-brno.cz

GENERÁLNÍ DODAVATEL STAVEB

ZAMĚŘENÍ SPOLEČNOSTI:

- Vodohospodářské stavby
– čistírny odpadních vod
– úpravný vod
- Pozemní a dopravní stavby
- Provozování vodohospodářských zařízení
- Nízkoteplotní sušení kalů
- Šnekové lisy
- Termická hydrolyza
- Výroba a dodávky turbodmychadel a turbokompresorů
- Dodávky rootsových dmychadel
- Dodávky šroubových kompresorů

ÚV Znojmo

ÚV Mostiště

ÚČOV Bratislava

MdB 1995–2020

Posledních dvacet pět let MdB nelze shrnout na pár stránkách našeho magazínu. Chcete-li podrobnou zprávu o této etapě, nachystali jsem pro vás novou knihu, v níž se vše podstatné dozvíte. Přesto jsme se ale rozhodli tomuto období věnovat. Z každé sezóny jsme vybrali jednu, případně dvě inscenace a požádali některého z herců, který v daném titulu hrál, o krátkou osobní vzpomínku. Tak bude každá sezóna alespoň symbolicky zastoupena na následujících stránkách a vy se můžete potěšit nejen z fotografií, ale také z mnohdy velmi originálních a zajímavých vzpomínek.

1995/1996 Igor Ondříček – Brouk v hlavě

Komedie *Brouk v hlavě* měla premiéru 27. dubna 1996. Doba jejího uvádění byla zároveň i dobou téměř celého mého působení v Městském divadle Brno. Můj vztah k ní je tedy naprosto nekritický a velmi osobní. *Brouka* jsem miloval. Nikdy se nestalo, že by se diváci nebavili. *Brouk* byl vždycky „bomba“. Díky. Nelze nezapomenout na kolegy, kteří v *Broukovi* hráli a odešli ještě během jeho reprízování. Jiří Tomek, Erik Pardus, Michal Dočolomanský, Eva Gorčicová, Lucka Broučková. Každou reprízu byli s námi tak trochu na jevišti. Díky. *Brouk* odešel smutně, bez derniéry. Snad udělal spoustě diváků radost, jako nám hercům. Takže, *Brouku*, díky za všechno a ZDAR!!!

1996/1997 Paola Vitázková – Othello

Bylo mi sedmnáct let, chodila jsem na gympl a o divadle jsem nevěděla nic. Jen jsem ho obdivovala, hltala, přišlo mi kouzelné, magické a krásné. A v tuto chvíli jsem dostala tlustý scénář *Othella* a v něm roli Desdemony. Tu kombinaci strachu, trémy a zároveň absolutního štěstí jsem už asi nikdy nezažila. Moc si toho už nepamatuji, snad jen vůni líčidel, kterými jsem líčila Martina Trnavského na černo, vůni ohňů, které hořely na jevišti, pohazení po tváři od pana Tomka pokaždé, když jsem šla hrát, nebo zvuk bubnů při tanci, který jsme tam měli. Od té doby stojím na jevišti pořád a jsem vděčná za náhody a zázraky, které se mi staly. Neměnila bych.

1997/1998 Boleslav Polívka – Kean IV.

„Velkým osobním triumfem Bolka Polívky byla premiéra Gorinova Keana IV. v MdB, ve kte-

ré zazářil v hlavní roli.“ To psaly noviny, když Bolek poprvé hostoval na našem jevišti. Vrátil se poté znovu ještě v *Čekání na Godota*, *Benátském kupci*, *Králi Learovi* a aktuálně se s ním diváci mohou potkávat v titulní roli Moliérova *Lakomce*. Přední český herec si pravidelně získává srdce našich diváků a my jsme za to rádi.

1998/1999 Markéta Sedláčková – Romeo a Julie

Na Julii mám velmi hezké vzpomínky, protože to byla jedna z mých posledních, ne-li poslední činoherní dívčí role. A to už tehdy, ve svých šestadvaceti letech, jsem se trochu obávala, aby si o mně diváci nemysleli, že jsem na Julii fakt dost stará. Ačkoliv se jedná o čtrnáctiletou dívku, v naší inscenaci Julie rozhodně naivkou nebyla. Připadala jsem si jako akční hrdinka, která má sílu díky své obrovské lásce a vášni zorganizovat celé své okolí tak, aby dosáhla vytouženého cíle. Vzpomínám si na dramatický generáلكový týden, kdy jsme měli dvě zranění díky šermířským soubojům. Nejdřív Romeo nešťastnou náhodou zapíchl kord do Tybaltovy hýždě, načež si, samotným dějem už tak dost zkoušený milovník, tím samým kordem propíchl svůj vlastní kotník. Nakonec vše dobře dopadlo, premiéra proběhla a my jsme si příběh veronských milenců ve zdraví a v plném nasazení užívali několik dalších sezón.

1999/2000 Alena Antalová, Viktor Skála – Mistr a Markétka

Alena: Tato inscenace pro mě byla velmi silná, intenzivní, mystická, divoká, bolavá a nádherná. Byla to krásná práce s režisérem Zdeňkem Černínem, který se stal na chvíli i mým Mistrem, protože Viktor Skála přišel o hlas a premiéru

i pár dalších představení musel hrát právě on. Ráda na něho vzpomínám.

Viktor: Pro mě jde dodnes o nezapomenutelnou inscenaci, dnes již jen ve vzpomínkách, vždyť premiéra se uskutečnila někdy v říjnu 1999. Magické dílo, které se úžasně podařilo převést v jevištní podobu. Zkoušelo se na dnešní poměry dlouho, no ono se spíš, pod skvělým režijním vedením Zdeňka Černína, hledalo, a to tvůrčím způsobem. Troufnu si říct, že každý, kdo se na inscenaci podílel, tak ze sebe vydal to nejlepší. Pro mě to byl divadelní svátek, který můžete oslavit jen párkrát za svou divadelní kariéru, bylo to fascinující.

2000/2001 Jan Apolenář – Svět plný andělů

Ačkoli jsem byl v té době na volné noze a byl jsem hodně unavený, protože jsem jezdil mezi Prahou a Brnem, na tuto inscenaci vzpomínám moc rád. Největší problém pro mě bylo se od toho tématu trochu oprostit, protože jsem v dětství, ač se to může zdát zvláštní, něco podobného prožil. Takže jsem do hraní někdy vkládal zbytečně moc emocí a někdy jsem se zase schválně

držel zpátky. Ale celé zkoušení i hraní pro mě byl velký zážitek. Užival jsem si především kontakt s orchestrem, který sice nebylo vidět, ale hodně jsme spolupracovali, i když nejsem žádný hráč na klavír. A s oběma kolegyněmi, nezávisle na alternaci, jsme se na závěr vždycky objali a buleli. Byly to krásné časy a mám pocit, že jsem si během těch představení i čistil duši.

2001/2002

Irena Konvalinová, Karel Janský – Libertin

Dramatik pravděpodobně neviděl Karla Janského, ale jako by psal hlavní roli pro něj. Herec, který je oporou souboru od roku 1966, rozehrál Diderota do všech detailů. Je filozofem, hájícím své myšlení, filozofem milujícím život, v němž viděl především ženy. Při premiéře sklídl potlesk na otevřené scéně. Jeho skvělou protihráčkou je Irena Konvalinová v roli Anny Therboucheové. Její potvora je žensky prohnanou malířkou i podvodnicí k pohledání. (vybráno z recenzí)

2002/2003

Patrik Bořecký, Michal Nevěčný – Přelet nad kukačím hnízdem

Sedli jsme si s Míšou pod rozkvetlou jablona a vzpomínali na *Přelet nad kukačím hnízdem*.

Měli jsme pocit, že se vše odehrálo nedávno, ale pár let to už je. A proto naše myšlenky směřovaly k těm, kteří už mezi námi nejsou. A to Jiřina Prokšová, Irena Konvalinová, Miloš Kročil, Pavel Kunert, Jiří Tomek a Erik Pardus. Věnujte jim nyní také tichou vzpomínku. Byli to skvělí kolegové. Čest jejich památce.

2003/2004

Stanislav Slovák – Máj

„Je pozdní večer – první máj – večerní máj – je lásky čas...“

Krásná je každá přítomnost, vzrušivá je každá budoucnost, ale příznějme si, máme-li nádherné vzpomínky z minulosti, dá se to jen velmi obtížně popsat v pár řádcích... *Máj* byl pro nás zjevením v žánru hudebně-dramatického divadla. Všichni jsme znali nejslavnější světové muzikály a nejexponovanější dramatické texty, těšili jsme se z těch již uvedených, i z těch, které nás teprve měly čekat. Ale čirá báseň na jevišti v 21. století? Ještě ke všemu – Máchův *Máj*? Nezapomenutelné zjevení! Dnes se můžeme kochat fotografiemi, záznamem inscenace a jinými materiály. Ale nepopsatelná je oživlá, dechberoucí vzpomínka, když...

„Hluboké ticho. – Z mokrých stěn kapka za kapkou splyne, a jejich pádu dutý hlas dalekou kobkou rozložen, jako by noční měřil čas, zní – hyne – zní a hyne – zní – hyne – zní a hyne zas.“

2004/2005

Oldřich Smysl, Eva Ventrubová – Romance pro křídlovku

Eva: *Romance pro křídlovku* není jen vzpomín-

kou, ale srdcovkou, mojí součástí. Aleš Bergman citlivě upravil a zrežiroval nádherný příběh nezaplněné lásky dvou mladých lidí. Vlastně tří. Jako Terina jsem měla dva Vojty – Oldu Smysla a Jirku Hájka.

Oldřich: *Vzpomínky na Romanci pro křídlovku* mám dosti roztržité.

Eva: Však už je to let. Premiéra byla v únoru 2005, to jsme byli čerství absolventi...

Oldřich: Vidím Jacka, jak přikládá nástroj k ústům, Pavlu ve zmáčené košilce, Evu, její oči a vlasy, Láryho, kterak mě láskyplně škádlí, když se snažím vypadat dospěle s tvářmi pokrytými pénou na holení, a takto tedy nakonec i sám sebe, eléva na prknech, který se strašně snaží vypadat dospěle... Tyto střípky odrážejí něco minulého, zároveň ale kreslí i současnost, protože všechny výše jmenované, mnou počínaje, potkávám dodnes a vnímám, jak jsou jiní a stejní zároveň. S jedinou výjimkou, a tou je postava dědečka v podání pánů Bartoně a Tomka. Ti dva zůstávají v mé paměti ve své tehdejší podobě a vzpomínky na ně jsou mi tím pádem o to vzácnější. Každého z nich jsem znovu a znovu doprovázel na nekonečné cestě domů a oba mě svým originálním způsobem, a hlavně generačním odstupem obdarovali zkušeností, která se vtiskuje jaksi hlouběji. Leccos se časem vytratí, ale tohle rozhodně ne. To vím jistě.

Eva: I já jsem nesmírně vděčná, že jsem mohla v tomto příběhu hrát po boku skvělých starších kolegů – starého Vojty Miloše Kročila, dědečků Jirky Tomka, Karla Bartoně, maminy a táty Evy Gorčicové a Karla Mišurce. A pak omladiny MdB, v čele s Jánkem Jackuliakem jako Viktorom. V pár větách nelze shrnout emoce, které toto jemné představení s sebou neslo. Ale jistě

k tomu přispěla hudba Petera Bindera se zpěvem Pavly Milcové. „Neste mě, neste...“, na řetízkači několik metrů vysoko jsem si s ní v duchu zpívala i s naším prvním synem v bříšku. O brněnské *Romanci* krásně psali a myslím, že nejen my jsme ji milovali.

2005/2006

Alan Novotný, Lenka Janíková – Novomanželské apartmá

Alan: No, už to bude 15 let, ale některé útržky tohoto bermudského beanovského trojediného příběhu mi probleskují v hlavě ještě dnes... ale jsou to opravdu jenom útržky. Kouzlo této hry je právě v pojmu „čas“. Takové to, když čas ubíhá různě, ale záleží na tom s kým. Hrál jsem tehdy nejmladšího Edu a byl pro mě zážitek sledovat vlastně ve stejné roli, akorát o generaci staršího Karla Janského a Petra Štěpána. Krásné na této

hře bylo, že se v ní mísila bláznivá komedie, drama, suchý anglický humor i thriller s prvky fire sci-fi. Také si vybavuji, že mi režisér Stanislav Moša stále říkal, ať se nemračím, Karel Janský mě naučil pít výborné rulandské bílé a můj první syn měl čerstvě tři měsíce.

Lenka: Skvělá, nápaditá hra... Byla to teprve moje druhá sezóna v angažmá, poprvé jsem si zahrála se svojí profesorkou Zdeničkou Herfortovou, i když jsme si tam neřekly ani slovo, zato jsme tam ale v jednu chvíli ležely společně v posteli. Taky jsem si tam zažila svoji první postelovou scénu s Alanem Novotným nebo Kubou Uličníkem, což bylo zábavné, stejně jako celé naše spolubytí ve hře, kde jsme se na jevišti prolínali se svými staršími já, ale dělali jsme, že o nich nevíme... Taky si vzpomínám, jak se hodně řešilo, jak tam kluci mluví sprostě, někteří diváci kvůli tomu i odcházeli o přestávce z diva-

dla. V tomto případě to ale nebyla žádná schválnost, nešlo o to šokovat, ale věrně vykreslit tu postavu a zároveň propastný rozdíl mezi Edou a Irenou. Vzpomínám na tu mladou, naivní holku ráda.

Marek Hurák – Oliver!

Tato inscenace pro mě znamená mnoho. Je v mém, byť prozatím krátkém životě, zlomovým okamžikem. Na tento magický dětský muzikál mám nejkrásnější vzpomínky. Byla to má první role na prknech profesionálního divadla. Zahrát si hlavní roli v osmi letech v nově postavené Hudební scéně je snem každého kluka, který touží být hercem. Rád vzpomínám na ty krásné písničky, scénu, kostýmy, na herecké osobnosti, například na Erika Parduse či Karla Janského. Spoustu věcí si už ale nepamatuji. Maminka mi vyprávěla, jak jsem nechtěl jít na konkurz, na první zkoušce se rozplakal, po zkoušce, když mě převlékala, jsem jí usínal v náručí a celý den před premiérou jsem proškýtal. Tak či onak, *Oliver!* je pro mě srdcová záležitost a jsem moc rád, že jsem si tento sen mohl prožít.

2006/2007

Jiří Mach, Radka Coufalová – Markéta Lazarová

Magické představení plné nádherné hudby Petra Ulrycha. Ještě na premiéře jsem netušila, jak osudově mi zasáhne do života. S Jiřím jsme se poprvé potkali u zkoušení *Jesus Christ Superstar* a vůbec nás nenapadlo, jak nám naše další zkoušení, tedy *Markéta Lazarová*, změní život. Milenecký vztah Markéty a Mikoláše se přetavil do našeho osobního života. Vzpomínáme na to rádi. Překrásný Vančurův text, animace, kostýmy, písně Petra Ulrycha skvěle interpretované nejen božskou Hanou Ulrychovou, ale také úžasnými kolegy, Javory, hra se světlem – to vše za-

rámováno do expresivního obrazu podepsaného Stanislavem Mošou.

Jan Mazák (za Erika Parduse) – V jámě Ivové

Když nás s Erikem poprvé namaskovali na divadelní dvojníky a my se na sebe podívali, připadali jsme si jako trpaslíci z reklamy „Smrdí, smrdí, toto smrdí“. Však taky, když nás režisér Standa Moša uviděl, řekl: „To si děláte srandu?!“ Ale pak si zvykl. © Byla to nejdelší inscenace bez přestávky, kterou jsem kdy hrál (2 hodiny a 20 minut). Být tak dlouho bez cigarety bylo pro Erika nepředstavitelné. Často se stávalo, že když vycházel na jeviště, ještě vypouštěl kouř z posledního šluka z cigarety, kterou permanentně kouřil v portále. Objem textu, který Erik ve hře měl, byl v porovnání s mým obrovský. Měl ho ve scénáři označený zeleným zvýrazňovačem. Dělal jsem si z Erika legraci, že měl ten text přelíčit malířskou štětkou a vyšlo by to na stejno. Ale naučil se ho dobře. Erd' o zdar.

2007/2008

Milan Němec – Mam'zelle Nitouche

Milan: Skálova inscenace „*Nitušky*“ a její repli-

ky mě pronásledují už bezmála třicet let. Nejdřív jsem tleskal Alence Antalové v titulní roli ještě

jako student JAMU ve staré budově „Mrštíků“, pár sezón na to jsem v dvojroli Cělestina-Floridora při mnoha reprízách obšťastňoval diváky ve východních Čechách, deset let potom stejná role hned po prvním návratu do MdB, tímto se mimo jiné naplnila platonická láska Johanky Gazdíkové, která už od svých jedenácti let toužila se mnou stanout jako s partnerem na jevišti, do přesunu inscenace do pražského Karlína jsem se sice už nevešel, ale kdoví, jestli to takhle půjde dál, možná ještě v některé roli tohoto půvabného dílka někde krásně zestárnu!

2008/2009

Lukáš Víček, Petr Gazdík – Bídničci

Petr: Můžu říci, že *Bídničci* jsou jedním ze zásadních titulů mého života. I když, tak jako vlastně na nic, jsem na ně dříve nepomýšlel, nesnil jsem o nich, přesto jsem však zásadní písně znal a jednu (Javertovu *Stars*) jsem taky dlouhá léta zpíval... Když mě Standa oslovil, abych Valjeana hrál, cítil jsem se ještě příliš mlad a mám dojem, že s tou rolí, a nejprve výrazným líčením, můj

fous už částečně bílý zůstal... Mé vzpomínky na všechna uvedení jsou veskrze pěkné, každé naše představení bylo krásným zážitkem... Agenturou Cameron Mackintosh Ltd. jsme se Standou Mošou byli pozváni na 25. výročí *Bídničků*, moc rád na ten výlet vzpomínám... Píseň *Bring Him Home* mi již mnohokrát pomohla v těžké chvíli... Lukáš: Pro mě byl tento muzikál a postava komisaře Javerta docela klíčová a moc rád vzpomínám jak na zkoušení, tak na samotná představení, která vždy měla neskatěnou sílu a úžasný ohlas u diváků. Vzpomínám si, jakou jsem měl tehdy radost a cítil vděk za to, že mě pan ředitel i přes můj relativně nízký věk do té role obsadil. Byla to v té době moje první výraznější herecká a pěvecká příležitost v našem divadle a zároveň vysněná role už od dob střední školy, kdy jsem se o tento žánr začal nějak výrazněji zajímat. Skutečnost, že pro mě byla tato postava klíčová, potvrzuje také fakt, že i po tak dlouhé době od derniéry a po ztvárnění dalších krásných rolí moji fanoušci na „mého“ Javerta ještě stále vzpomínají... V dobrém... Což mě samozřejmě velice těší.

2009/2010

Svetlana a Lukáš Janotovi – Probuzení jara

S tímto titulem jsme se setkali poprvé společně při studiu JAMU. Tehdy se ovšem jednalo o originální broadwayskou verzi. Vzpomínáme si, že jsme z ní byli nadšení. Bylo to úplně nové a jiné, než co jsme do té doby v rámci muzikálového divadla viděli nebo slyšeli. Snili jsme o tom, že by se něco takového mohlo uvést i u nás a že bychom v tom všichni hráli, ale tehdy to byl opravdu jenom velký sen. To jsme ovšem netušili, že zanedlouho v Městském divadle Brno vznikne česká premiéra a my se v ní potkáme. Z našeho ročníku se nás tam sešlo hned pět. Už proces

zkoušení byl výjimečný. Atmosféra byla vzrušeně napjatá a všichni tušili, že se děje něco speciálního. Vzniklo krásné dílo a každá repríza pro nás byla emocionálně velmi vypjatá a intenzivní. I přesto, že se tato inscenace nedočkala příliš mnoha repríz, pro nás oba zůstane navždy srdeční záležitostí.

Jan Mazák – Síla zvyku

Role Caribaldiho byla to nejtěžší, co jsem v životě hrál. Nebylo to dáno jen množstvím textu, ale hlavně jeho často až abstraktní povahou a opakováním refrénů („zítra Augspurg“ ☺). Inscenace se, vzhledem ke své složitosti nestala diváckým hitem, ale podařilo se mi, díky ní, zařadit mezi laureáty Ceny kolegia redakce Dokořán. Členům kolegia jsem se asi líbil. No, proti gustu žádný dišputát. I když. Nedávno mi Hanička Burešová (líbám paní režisérku) řekla, abych se podíval na záznam. Že to, co se jí tenkrát zdálo, že by mohlo být lepší, nebylo nakonec tak špatný. Nemám ve zvyku se na sebe dívat, působí mi to velké bolesti. Ale paní režisérka doporučila...! A musím říct, že to nebylo tak hrozný, dokonce jsem se při tom ani moc nezpotil. (Ale „ta čapka“, to bylo kluci, co? ☺)

2010/2011

Jakub Uličník, Miloslav Čížek – Kvítek z horroru

Miloslav: Tak tuhle inscenaci jsem měl opravdu moc rád a roli Muschnika, majitele zkrachovaného květinářství, jsem si užíval. Muzikálová komedie o pár lidech, výborná hudba, skvělá režie a excelentní výkony všech. Tango se Seymourem – *Muschnik a syn* – patří určitě mezi má milovaná hudební čísla. Když jsem nebyl na jevišti, tak jsem z portálu nadšeně sledoval své

kolegy. Vzpomínám třeba na scénu šíleného pacienta v zubní ordinaci u Orina. (Moje zubařka byla kvůli této scéně na představení několikrát.) Některé hlášky z této inscenace používáme dodnes. Pochopitelně v intonaci rostliny: „Nakrm mě. Nejedly jsem od Muschnika a to je už víc než týden!“

Jakub: Byla to jedna z mých nejoblíbenějších inscenací a mám na ni opravdu krásné vzpomínky. A děkuji moc Petrovi a dramaturgům, že ji vybrali a mě do ní obsadili. Poprvé jsem alternoval s Lukášem Janotou, byli jsme si navzájem za svědka na svatbě, takže jsme nejlepší přátelé a alternovat s ním bylo až bizarní. Další fatální a výjimečná věc byl milostný duet s Audrey, ve kterém Alenka Antalová nebo Markétka Sedláčková měly obrovský monokl a k tomu naleštěné šatičky a který končil polibkem! Další neuvěřitelné zážitky byly se zubařem Orinem, kterého hráli Igor Ondříček a Martin Havelka. A o Milanu Němcovi a Dušanu Vitázkovi a o tom, co tam předváděli, se mi dosud ještě někdy zdává.

Ivana Odehnalová – Sugar!

Někdo to rád „hot“! A právě HOT už bylo samotné zkoušení po boku Milana Němce, Petra Ště-

pána, Aleše Slaniny a Romana Vojtky. Pro mě rozhodně skvělá (nejen) herecká škola, která nabírala na intenzitě s každou následující reprízou. Dodnes žasnu například nad Romanovými akrobatickými schopnostmi, Milanovým „citem“ pro jemnost, Aleškovými tanečními kreacemi a Štěpiho citem pro ženskou eleganci. Jsem vděčná, že jsem mohla být „u toho“!

2011/2012

Robert Jícha, Hana Holišová – Papežka

Krásný a silný příběh, který je navíc výjimečný tím, že možná nejde jen o příběh smyšlený, což se asi nikdy nedozvíme. Hanka o to větší naléhavost pocítovala při hraní, toužila obhájit Papežku Janu i její odvážné činy... Hudba Dennise Martina a skvělé české texty Mikuláše Bryana celý příběh umocňovaly. Pro nás oba role našim srdcím nejbližší. Oba se shodneme i na tom, že (Hančina) muzikálová Cena Thálie byla třešničkou na dortu pro všechny, kteří byli součástí této inscenace a kteří jedou vždy naplno a hlavně spolu, aby ten finální počin dával smysl divákům i nám všem.

Evelína Studénková – Cid

Dodnes cítím ten pocit sevřeného hrdla, když jsem si na obsazení přečetla svoje jméno u role Jimény. Víím, že láska na první pohled existuje a existuje i láska na první čtení. Zamílovala jsem se do veršů, kterých byly na první pohled tuny, ale k mému překvapení jsem se je všechny velmi rychle naučila, a i po těch letech a dalších dvou dětech si jich většinu pamatuju. Úplně celé, myslím tím od první zkoušky po poslední reprízu, to pro mě byl neskutečný zážitek plný očekávání, nervozity, emocí, vypětí, slz, přátelství, nadšení... Plakát nasáklý krví teď už visí jen na vra-

tech naší garáže, ale díky němu se mi ty krásné vzpomínky vrací. S pokorou děkuju tomu, kdo mi umožnil prožít tenhle, doufám, že ne jenom pro mě, krásný divadelní zážitek...

2012/2013

Ondřej Studénka, Barbora Remišová – Kočky

Barbora: Na zkoušení *Koček* nikdy nezapomenou. Byl to začátek další kapitoly v mém životě. Všechno bylo nové, vzrušující, plné nadšení, ale taky obav a tvrdého tréninku na zkušebně. Stala jsem se součástí MdB a začala jízda, která snad bude trvat ještě dlouho, protože mě fakt baví... mňau!

Ondřej: *Kočky* pro mě znamenají dvě naprosto zásadní věci: vstoupil jsem tímto kusem do angažmá MdB (za což neskonale děkuji) a potkal ženu, která se téměř okamžitě stala mou životní partnerkou (za což děkuji snad ještě víc)... takže všem kočkám čest!

Lenka Bartolšicová, Jana Musilová – Donaha!

Jana: Ve skvěle napsaném muzikálu *Donaha!* hrají jednu z manželek, Vicky Nicholsovou, takovou bezprostřední „neřízenou střelu“ posedlou mimo jiné tancem a svým mužem (hraje Igor Ondříček) a Vicky zpívá: „Ten chlap je báječněj...“ A s Igim se opravdu báječně hraje. A báječný je celý inscenační tým, všechny kolegyně a kolegové. Diváci se náramně baví. Někdy jsou k neudržení, jako třeba když divačka zakoupila celou první řadu pro své kamarádky a pojala toto představení jako součást své narozeninové oslavy... Každopádně platí, jak se zpívá v posledním songu: „To je show, to je názez!“ Lístky jdou na dračku, což mě těší, protože to představení mám moc ráda. Stále je na repertoáru, kdo neviděl, neváhejte.

Lenka: Co se mi vybaví při vzpomínce na inscenaci *Donaha!*? SALVY SMÍCHU, plně hlediště dobře naladěných a bavících se diváků, SALVY SMÍCHU, svižná a chytlavá hudba, zábavné choreografie, SALVY SMÍCHU, dvě role, které tam hraju, z nichž ani jedna věkově neodpovídá mému skutečnému věku, a několikrát se stalo, že jsem hrála během jednoho představení obě tyto role, SALVY SMÍCHU, skvělá parta kolegů, SALVY SMÍCHU, pět chlapů, kteří se nebojí ničeho a díky jejichž invenci je každé představení trochu jiné, SALVY SMÍCHU, radost pokaždé, když se tato hra objeví na programu, SALVY SMÍCHU, SALVY SMÍCHU, SALVY SMÍCHU! Miluju to!

2013/2014

Karel Škarka, Monika Světnicová – Mladý Frankenstein

Karel: *Mladý Frankenstein* spadá do „zeleného období“, kdy mně bylo stále horko a zelenou barvu jsem měl všude. Myslím, že pro všechny to bylo úžasné období. Rád vzpomínám na ranní stepové tréninky, hudbu plnou humoru a synkop a báječné kolegy, zejména na Jakuba Zedníčka, Milana Němce, Lukáše Vlčka, Vikinku Matušovovou, Terezku Martinkovou, kterou jsem stále a rád nosil na rukou, fantastický orchestr a ansámbl, který byl vystaven novým výzvám, a báječnou Moniku Světnicovou... Monika: *Mladý Frankenstein*... a moje role Madam Bletcher... krásná vzpomínka. Pro mě divadelní zázrak. Role spojená s temnotou, věrností, láskou, bláznovstvím, hledáním, humorem a setkání s výbornými kolegy. Nádherná muzika. Úžasné zkouškové období spojené s klidem režiséra Petra Gazdíka. Jsem za to vděčná a vzpomínám s velkou láskou.

Marta Matějová – Sliby chyby

Velmi ráda vzpomínám na spolupráci s Lukášem Janotou, který je dobrý herecký partner, skvělý zpěvák a muzikant. Naše historie se táhne až k našim rodičům. Málokdo ví, že naši tátové spolu studovali a Lukyho táta šel mému tátovi za svědka. S Lukym jsme se potkali už jako děti a pak, když jsme se uviděli v jednom divadle, tak jsme tomu nevěřili... Pro mě mají *Sliby chyby* ještě jednu rovinu. Odešly vlastně se mnou. Poslední představení jsem hrála s mým prvním miminkem v bříšku. Byl to velmi krásný zážitek. Pak se už inscenace nenasadila. Jakákoli inscenace, která jen tak vyšumí, pro mě není ukončená. Pořádně se s ní nerozloučím. Možná proto je v mých myšlenkách stále živá a vyvolává ve mně spoustu emocí. Krásných, smutných, nostalgických, šťastných, láskyplných, nedokončených...

2014/2015

Aleš Slanina, Andrea Zelová – DUCH

Andrea: S Aleškem Slaninou hrát jakékoliv představení a společně partnerit na jevišti je vždy velikým zážitkem a radostí. Inscenace *DUCH* byla pro nás oba naprosto výjimečná. Vzniklo tolik úžasných, vtipných a dojemných situací na jevi-

šti i v zákulisí, že na ně budu vzpomínat s láskou celý život. Na představení jako je *DUCH* a na Alešova Sama nejde zapomenout. Jsem pyšná a šťastná, že jsem toho byla součástí.

Aleš: S Andrejkou jsme bývalí spolužáci z JAMU a kamarádi, takže jakékoliv představení, kde hrajeme spolu, mám moc rád. Ale u *DUCHA* bylo ještě něco navíc. Museli jsme na sebe být totálně napojení celé představení, a to na absolutní maximum. Andrejka byla geniální a musím říct, že mi hodně často dělalo problém se třeba nerozesmát, obzvlášť, když začala improvizovat. Na tohle určitě nikdy nezapomenu a moc za to děkuju.

Martin Havelka – Jméno

Zkoušení *Jména* byla největší pohoda, jakou jsem zažil a už nikdy nezažiji.

2015/2016

Eliška Skálová, Kateřina Marie Fialová – Pískání po větru

S Kačkou jsme se potkaly v Lužánkách při venčení její Faidry. „Kačí, co pro tebe znamenalo *Pískání po větru*?“ „Je to pro mě nejdůležitější představení, které mi dopomohlo k vyřešení osobních/rodinných záležitostí. A jako bo-

nus skvělá režie a úchvatná hudba. A co ty Eli?“
„Byla to moje první velká muzikálová role (vím, tvoje již druhá) a moc se mi líbilo to citlivé téma rodiny, čistoty a lásky. Pro nás dvě to bylo velice krásné a příjemné zkoušení. A taky jsem byla hrdá, že spolu alternujeme a jsme k tomu ještě konzervatoristky.“

A naše společná vzpomínka? Lovení koťátek v kanálu, kdy nás museli držet potomci Petra Gazdika a Alenky Antalové za nohy, my jsme se jednou rukou musely držet žebříku a druhou vyťahovat pytel s koťaty. Mnohokrát se nám stalo, že nás děti neudržely a my se lehce bouchly do hlavy. (Moc jsme se jim nedivily, ale teď by nás určitě udržely.)

Hana Kovářiková – Král Lear

Král Lear... s tímto titulem, jménem, „mým otcem“, s touto jednou z nejhezčích her Williama Shakespeara mně na mysli přichází hned několik vzpomínek. Jednou z nejsilnějších je setkání s Bolkem, ať už na jevišti či „za jevištěm“. ☺ Měla jsem štěstí, že jsem mohla pracovat s takovými bary – pány jako byl třeba Ladislav Lakomý, Jaroslav Dufek, Erik Pardus, na které bylo radost se koukat, povídat si s nimi, učit se... stejně to bylo s „tátou“ Bolkem, kterému jsem jednou při zkoušení řekla „pane Polévko“ (zblblá už z těch veršů) a od té doby jsme si raději tykali. S Viktorem Skálou, jakožto s mým manželem, jsme se ve hře nesnášeli a dodnes to „nesnášení“ hrajeme ve vši randě i v soukromí, i když ve skutečnosti se máme moc rádi... a nakonec musím zmínit i „pohár a džbán“, klíčová slova celého představení, ale tuto vzpomínku už si nechám pro sebe, to by bylo na dlouho.

2016/2017

Dušan Vítáček – Zamilovaný Shakespeare

Kdyby mně někdo třeba v druháku na JAMU, kdy jsem se snažil ve dvě v noci otočit aspoň dvě točky a kdy jsem mluvil jako Gustáv Husák, řekl, že budu jednou hrát v MdB činohru a že to bude *Zamilovaný Shakespeare*... Bylo by to úplně stejný, jako kdyby řekl, že na Měsíci roste jablko. Teď se mám chuť podívat, jestli tam fakt nějaká neroste... Miluju to, zbožňuju to, chci to, mám to... je to jak splněný sen, který se bojíte i přát.

Tomáš Sagher, Daniel Rymeš – Chaplin

Tomáš: Tato inscenace pro mě znamenala nádherné dobrodružství. Zahrál jsem si osmdesátiletého pána (i mladšího samozřejmě), komika, „na kterém jsem vyrostl“. Úžasný klid, který v sobě měl, přes všechny problémy, kterými si prošel, bych si chtěl odnést z jeviště domů. A navíc mě Standa Moša, režisér tohoto krásného titulu, vyzval ke shoení 12 kilogramů, které jsem na sobě měl navíc – a já jeho přání splnil, i když jsem moc nevěřil, že to dokážu. Už je mám bohužel zpět, ale moc rád na to všechno vzpomínám. A poslední věc – na konci, kdy všichni kolem mě zpívají *Ten pán...* – nebudu to vysvětlovat, ale při

každém představení byl se mnou můj dědeček – a to je taky nádherná vzpomínka.

Daniel: Práce na tomto muzikálu pro mě byla velmi obohacující. Samotná osobnost Chaplina se stala mým velkým uměleckým vzorem, neboť jeho úspěchy nevzešly jen z talentu, ale především z tvrdé práce, odvahy pustit se do něčeho neznámého a odhodlání dotáhnout to vše do konce, i kdyby mu celý svět tvrdil, že to nemá smysl. Představení o životě tohoto filmového génia jsem si zamiloval, ale vždy, když jsem jej hrál, cítil jsem i nesmírný stres, neboť ztělesnit takového velikána je také obrovská odpovědnost. Ale byl jsem za tuto roli nominován na Thálii, tak snad by se za mě ani Charlie nestyděl.

2017/2018

Petr Štěpán – Čarodějky ze Salemu

Zkoušení *Čarodějky ze Salemu* pro mě bylo v mnoha ohledech zvláštní a výjimečné. Jednak to bylo první pracovní setkání s režisérem Mikolášem Tycem a musím říct, že mě ta spolupráce bavila. Na první čtení jsem zabouchnul okázale text se slovy „Tak já už vím, jak to budu hrát“. Měl to být fór, všichni se pobavili, jenom Miki si mě změřil s výrazem „To budeš takhle otravovat pořád?“. Millerův text není jednoduchý a vzpomínám, jak jsme na zkušebně šileli a proklínali překladatele. Ale myslím, že jsme společně se všemi vytvořili moc zajímavou inscenaci. Bylo svátkem potkávat se na jevišti se všemi zúčastněnými.

Ivana Vaňková, Viktória Matušovová, Jonáš Florian – Děsnej pátek

Ivanka na *Děsnej pátek* vzpomíná moc ráda, protože si tam zahrála prakticky s celou svou rodinou, a přestože se do té doby považovala za se-

riózní dramatickou herečkou, tady v sobě objevila „šaška“, což bylo velmi osvěžující a osvobozující pro její další hereckou tvorbu.

Viki byla nejšťastnější, když po víc jak dvouměsíčním „zkoumání čtyřicátic“ v sobě tak trochu

objevila svoji maminku. Trošku děsivé, ale na druhou stranu zajímavé zjištění. A samozřejmě nejvíc byla šťastná, když za tuhle náročnou roli dostala svou první nominaci na cenu Thálie.

A do třetice Jonáš v roli Adama se na scéně objevoval na děsně vysoké konstrukci děsně vysoko, do toho zpíval písničky, které byly taky děsně vysoko, s děsným rytmem a děsně podobným (ale v každé sloce vždy trochu jiným) textem... Nebylo to pro něho lehké, ale hrát s holkama, kdy nevěděl, jestli má tu čest s matkou nebo dcerou, bylo děsně dobré.

Třeba se nám muzikál ještě někdy vrátí, ale to už bude Ellie hrát jedna z dcer Alenky Antalové, Adama bude hrát malý Fletcher (kluci Gazdici), maminkou bude Viki nebo Kačka a Ivanka s Alenkou si možná poprvé stíhnu roli babičky. ☺

2018/2019
Kristian Pekar, Lucie Bergerová, Dagmar Křížová
– Poslední loď

Lucie: *Poslední loď*, to je silný příběh, krásná hudba a skvělé výkony. Když vyjde toto představení na hracím plánu, mám vždycky velkou radost. Pro mě jsou to totiž tři hodiny strávené ve skvělé společnosti. Melodie, které si zpívám ještě dlouho po skončení představení, pořádná dávka emocí a oblíbené scény, na které se chodím dívat do portálů.

Dagmar: Vidět své jméno na křestním listu hned vedle role Ellen Dawsonové byl splněný sen. Důvod, proč si se Stingovou hudbou tak rozumím, je ten, že jeho slova plynou a stačí se na chvíli zastavit, ponořit se do té harmonie, vnímat – a najednou není potřeba nic umělého vytvářet. Praco-

vat na postavě Ellen byl sám o sobě terapeutický zážitek. Dívka, silná na povrchu a na pokraji rozbití zevnitř, hrdá, ale zraněná. A tak sní o jiném životě v jiném světě. A já to měla kdysi stejně, ale Ellen se svým strachům nakonec postavila, a já díky ní také. Proto je krásné zažít, když s vámi kolegové jdou a nedrží se na bezpečné půdě emocí, a režisér chce vrtat stále hlouběji, a už divadlo nehrajete, ale žijete.

Kristian: Tento muzikál ve mně zanechal zážitky jak při zkoušení, v podobě nevšední atmosféry, krásné ohromující scény a kouzelné hudby, tak při samotném hraní. Nejvíce si užívám činoherní pasáže se svojí dcerou Ellen a se svojí „ztracenou“ láskou Meg. Už teď se těším, až si námořníka Gideona budu moci opět zahrát.

Ladislav Kolář – Osmičky

Tento titul patří hned z několika důvodů k inscenacím, které mám víc než rád. Za prvé mi byla dána po delší době „opravdu“ herecká příležitost (to není stížnost, ale realita), které jsem se snažil co nejlépe využít. To, jestli se to podařilo, musí posoudit jiní, hlavně však diváci. Za druhé to bylo krásné zkoušení, výborná parta kolegů, v jejímž čele stál vždy dobře naladěný Stanko Slovák, režisér této úspěšné inscenace. A třetím důvodem je pak text *Osmiček*. Jsem přesvědčený, že je to jedna z nejuspěšnějších a nejlépe napsaných satirických inscenací, ve které se autoři zaměřují s velkým citem pro humor na charakter poměrně velké skupiny našeho národa. S názory autorů *Osmiček* plně souhlasím. A že je spousta lidí, kteří vědí, že ve státě českém není vše v pořádku, dokazují dlouho trvající, spontánní děkovačky. Díky za ně!

2019/2020
Jan Brožek, Barbora Goldmannová – Ztracený ráj

B: Ještě se zkusíš Antonius?

J: Hmm...

B: Ale v rouškách, že?

J: Hm...

B: Ty jo, to jim nezávidím...

J: Ne... já taky ne...

B: Takhle – já jsem bez divadla úplně zoufalá.

J: Já už jsem si zopakoval všechny texty za posledních 7 let.

B: Já *Čarodějky*, pár minut před tím, než přišel mejl, že už se nikdy nebudou hrát.

J: Tak ještě, že nám zůstane *Ztracený ráj*.

B: Jojo, krásný časy...

J: Viš, co je zajímavý? Jak jsou teď všichni zavěny doma a musí zůstat spolu... nic jiného jim nezbývá.

B: No... se před ničím neschováš, když máš problémy, tak nemůžeš utéct. Buď to vyřešíš...

J: ... anebo zjistíš, že to vyřeší nejde.

B: Protože když jsme byli venku, tak měl člověk furt čas to neřešit.

J: Jasně... buď zdrhneš do práce, nebo na pivo, tím pádem, když máš problém, zvládneš denně doma tu hodinu a půl chodit kolem horký kaše.

B: Furt koukáš na to, jak to dělají jiní, co si o tobě myslí, jak to vidí oni a jak to hodnotí.

J: Jak se to řeší ve filmech, seriálech, na Facebooku, v knížkách, co se píše v časopisech.

B: A vzpomínáš, kdo jsi ty sám. Nikdy si jenom tak nesedneš, v klidu, sám nebo s někým, a nemáš čas na to říct si pravdu.

J: A teď ten čas máme.

B: Takže vlastně všichni můžeme hledat ten *Ráj*.

J: To je dobrý, že?

B: Jojo, neměli bychom to někam napsat?

J: Nebo vytesat. © Počkej... píše mi Klárka Latzková.

B: Jé, mně taky...

Kristýna Daňhelová, Marco Salvadori – Ráj

Kristýna: Moje první vzpomínka na *Ráj* se poji s poslechem jedné z písní... Pamatuji se, že se mě jistým způsobem dotkla už tehdy, aniž bych znala její úplný příběh. Mám ráda, když může interpret prostřednictvím hudby něco sdílet. Cokoli. Prožít nějaký kus příběhu skrze píseň. Nenásilně a nenuceně. Před pompou a velkolepostí některých muzikálových děl dávám přednost raději tiché, skromné, ale zato pravdivé hudební výpovědi. A tou pro mě *Ráj* je. Je radost, když můžu být součástí něčeho, co teprve vzniká. Být u zrodu něčeho nového a moci přispět k dotvoření díla i svou energií. Hudba Zdenka Merty v sobě nese obrovskou svobodu, která může být interpretovi někdy na škodu. Totiž, ne každý muzikálový zpěvák je podle mého dobrý zpěvák a žánr šansonu

nebo zhudebněných básní je na manýru dost háklivý. Je mi ctí a radostí být součástí.

Marco: V tomto muzikálu z dílny Stanislava Moši a Zdenka Merty jsem dostal za úkol ztvárnit robotickou jednotku AM 111. Vzpomínky na tento projekt jsou relativně čerstvé a veskrze velmi pozitivní. Dílo je protkané zvukomalebnou hudbou, neopakovatelná možnost zkusit si na

pár chvil být robotem je vzrušující a choreografie jsou tak živelné, až mě mrzí, že AM 111 je postavou netančící. Avšak jeden negativní dojem mám. Specifické svalové napětí, které vyžaduje tato role, mi na premiéře přivodilo ústředí...

Protože jsme velké divadlo s opravdu velkým souborem a každý z herců má nějakou vlastní oblíbenou inscenaci a vzpomínku, následují další vyznání a příběhy, které snad dohromady vytvoří mozaiku toho, co posledních 25 let naše divadlo prožilo.

Vzpomínka na pár jmen z pravěku. Nastoupila jsem v roce 1987 a byla mi přidělena šatna tehdejších hvězd – Dürrová, Gorčicová, Kafková, Pistorová – neskutečná škola všeho! Hrála jsem Haničku v *Lucerně* a starý vodník byl pan Kunert, mladý vodník Erik Pardus, za kterého zaskakoval Standa Moša! V *Sarkofágu* mě v náručí nosil Stanislav Zindulka. Mým nejčastějším milencem na jevišti byl mladý charismatický Igor Bareš – ach! Pan Jiří Dušek mi dával hudební hádanky při zkoušení *Pravdy o zkáze Sodomu*. Tatínka v *Divotvorném hrnci* mi dělal Jiří Tomek a Čochtana Karel Mišurec. Rekvizity mi obětavě chystala Sylva Řihová (Smutná) a na jeviště mě už tehdy volal Míša Nevěčný. Ve *Snech svatojánských nocí* jsem se potkala s Petrou Janů a Irenou Budweiserovou – ty hlasy! – ale také s posluchači JAMU – Petrou Jungmanovou, Igorem Ondříčkem, Alenou Antalovou... a dál už asi víte... Všechny nelze jmenovat, ale všichni byli úžasní! Děkuji!!!

Erika Kubálková

Velice rád vzpomínám na zkoušení muzikálu *Vlasy*. Nejen proto, že to byla první a podle mého soudu jedna z nejlepších muzikálových inscenací, kterou mohli diváci vidět na Hudební scéně, ale hlavně kvůli atmosféře. Při zkoušení, ale i po něm. Během tohoto období jsme fungovali, jako by nás někdo přenesl v čase do doby hippies a například naše vysedávání v D-café a hlavně před ním mi v této zvláštní době chybí. Věřím, že až nám situace povolí, mohli bychom takovouto „Hair-párty“ odstartovat šťastnější období. *Let the Sunshine in...*

Jiří Ressler

Mou první zkušeností v MdB byla *Mamma Mia!*, přesněji role Peppera. Do muzikálu jsem naskakoval se čtrnáctidenním zpožděním. S mírou solidarity a vstřícnosti od všech kolegů, které jsem vůbec neznal, by se člověk setkal jen v málokterém divadle. A byť těchto pár řádků možná zní pateticky... Jsem opravdu moc vděčný režisérovi Petru Gazdíkovi, že největším pomocníkem při práci, tedy alternaci, jmenoval právě Kristiana Pekara.

Libor Matouš

Rád vzpomínám na situaci, kdy jsme hráli na Biskupském dvoře představení *Brněnské kolo* za úplného deště a měli jsme všichni i s diváky pocit takové sounáležitosti. Diváci si vzali pláštěnky a my jsme trochu zmokli. Ale hráli jsme. Doufám, že se brzy budeme moci opět setkávat na jevišti a diváci v hledišti. A bez roušek.

Ondřej Biravský

Když jsem v roce 2000 poprvé zhlédla představení *West Side Story*, kterým jsem byla naprosto ohromena, nikdy bych nevěřila, že o čtyři roky později budu s těmi úžasnými herci stát na jevišti a účinkovat v muzikálu *Zahrada divů*. A ještě miň bych věřila, že se s nimi o deset let později budu potkávat každý den a patřit do této velké divadelní rodiny. Všechno nejlepší, divadlo NAŠE!

Nikol Kratochvílová

Až budu jednou svým vnoučatům vyprávět o našem divadle, určitě se na dlouho zastavím u mého milovaného *Flashdance*. Budu vyprávět, jak babička v tomto nezapomenutelném muzikálu tančila, až se jí od tenisek prášilo.

Kristýna Gašperáková

Mám tři zásadní životní zlomy spojené s naším divadlem. Ten první je konkurz a píseň *Na kolena* (Stanko S. bude vědět ☺). Druhý zlom je bližší spolupráce na připravovaných inscenacích (Stanko S. bude vědět ☺). A za třetí – nejde zapomenout období muzikálu *Hair*. Nejenže se tímto muzikálem otevírala Hudební scéna MdB, ale spouště z nás se tím začala psát nová životní kapitola. S láskou a úsměvem si v ní listuji. Těším se na další stránky, které život píše den co den...

Jakub Przebinda

PARTNEŘI DIVADLA

OKNO STYL
Mezi nebem a zemí. Dokonalá okna

system
SW HW

BUSINESS CENTRE
VÍDEŇSKÁ

ZSD

JSC BRNO s.r.o.

EPS BRNO

Carmen Flora
květinářství a aranžovna

PSK GROUP
DYNAMICKÁ STAVEBNÍ SPOLEČNOST

**ZOO
BRNO**

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

SND & CO
REKLAMNÍ SPOLEČNOST

REALMEDIA

B

DOKOŘÁN ČERVEN 2020 Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 1863/16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 320

+420 533 316 360

www.mdb.cz

Šéfredaktorka:

Klára Latzková

Tisková mluvčí:

Kateřina Vižďová

Grafická úprava:

Petr Hloušek,

Petr Konečný

Periodikum registrováno
pod číslem MK ČR E 12150
256. číslo

Vydalo MdB za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 18. 5. 2020

Náklad 5 600 ks

Titulní strana:

foto: Nikol Wetterová

Zadní strana:

jef Kratochvil

CONYA
cz

Vážení abonenti,

uvnitř tohoto čísla naleznete hrací plán na měsíc srpen a září, kde jsme pro vás již nachystali náhradní termíny titulů, které jsme nestihli zahrát vinou současné situace. Již dříve jsme vás informovali, že muzikál *Devět křížů* v této sezóně bohužel nemůžeme vůbec připravit a jeho premiéru přesouváme až do sezóny 2021/2022. Tento muzikál tedy zatím neuvidíte, avšak jako kompenzaci si Vám dovoluujeme nabídnout volnou vstupenku na jakékoliv naše představení dle domluvy, v termínu, který si sami zvolíte.

V případě jakýchkoli nejasností či dotazů nás prosím kontaktujte na komerčním oddělení.

+420 533 316 352
komercni@mdb.cz

MYSLÍME NA VÁS

DVORANA MDB 25. 5. 2020